

Kính Vạn Hoa - Tập 29 - Hoa tử muối

Contents

Kính Vạn Hoa - Tập 29 - Hoa tử muối	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	5
3. Chương 03	9
4. Chương 04	12
5. Chương 05	17
6. Chương 06	21
7. Chương 07	25
8. Chương 08	28
9. Chương 09	33
10. Chương 10	36

Kính Vạn Hoa - Tập 29 - Hoa tử muối

Giới thiệu

Bực mình vì bị hiểu lầm là “pháp sư”, Quý ròm tiện tay bút lấy cảnh huỳnh anh chìa ra ngoài hàng r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-29-hoa-ti-muoi>

1. Chương 01

Chương 1

Quý ròm vừa đi vừa ca cẩm:

- Thế là mất bég nửa tháng hè!

Trái với vẻ mặt râu rĩ của Quý ròm, Tiểu Long cười tươi như hoa:

- Nhưng trong nửa tháng đó, tụi mình đã làm được khối việc. Ông Sáu Cảnh đã cảm ơn mầy rồi rít, còn đem gà tới tận nhà cho mầy nấu cháo, đem chuối cho mầy ăn tráng miệng....

- Tao chả ham!- Quý ròm bứt tóc- Bây giờ người làng này gặp tao ai cũng một điều “thưa ngài” hai điều “chào ngài”, tao ngại quá.

Hoàn cảnh Quý ròm rơi vào quả là oái oăm. Lần trước, nó trừ tà ma ở xóm dưới, tên tui đã nổi như cồn. Lần này, nó tiếp tục đánh đuổi bọn quỷ một giờ trên Xóm Đầu Cầu, danh tiếng lại vang lừng hơn nửa. Bây giờ bọn ròm ra đường, già trẻ lớn bé đều nhìn nó bằng ánh mắt nể vì, Kính cẩn.

Điều đó làm Quý ròm bức quá thể. Ở quê Tiểu Long, người ta không còn coi nó là một đứa trẻ nữa. May mà Tắc kè Bông và thằng Lượm biết chuyện, tụi nhóc Xóm dưới cũng biết sơ sơ nên nó chưa đến nỗi hoá thành thần thánh trong mắt mọi người.

Cũng như dạo khám phá ra bí mật bên trong ngôi nhà ma trên đồi cắt cỏ, lần này Quý ròm cũng không thể kể sự thật đằng sau những chuyện ma quái này cho ai nghe. Nếu lần trước nó không muốn chị Cam phải xấu hổ với người làng thì lần này trước hết nó không muốn ông Sáu Cảnh đuổi hai chị em con nhỏ hái điều ra khỏi nhà, sau nữa nó không muốn ông gây khó dễ cho hai thằng nhãi quán nước.

Với thím Năm Sang, dĩ nhiên “ngái pháp sư” không giấu. Nhưng sau khi kể xong, nó cẩn thận dặn thím đừng để lộ chuyện này ra ngoài.

Thím biết rồi! Thím Năm Sang mỉm cười, thì ra ma quỷ nơi nhà ông Sáu Cảnh là do người ta giả dạng?

- Dạ.

Thế chuyện ma quỷ đốt đèn bày tiệc trên đồi cắt cỏ dạo nọ thì sao? Cũng là do người ta giả luôn hả cháu?

- Dạ, không....không ạ! Quý ròm giật bắn, bọn quỷ trên đồi cắt cỏ là quỷ thật đấy thím ạ!

Nói song, thấy thím Năm Sang nhíu mày vẻ như muốn hỏi tiếp, Quý ròm vội vàng lĩnh mất.

Bây giờ nghĩ lại, Quý ròm vẫn còn hốt. Nó buồn bực đá chân vào mô đất ven đường:

Lần sau tao nhất định không nhận lời “trừ tà ma” cho bất cứ người nào nữa!

Tiểu Long cười hích hích:

- Đó là mầy nói thể thôi! Đã là “Pháp sư”, hể nghe nơi nào có ma là chân tay lập tức ngựa ngáy liền hà!

Câu nói trêu của thằng mập khiến Quý ròm càng thêm điên tiết. Nó cau có thò tay vạt mạnh một cành huỳnh anh chìa ra ngoài hàng rào một ngôi nhà ven đường, xắt gọn:

- Còn lâu! Tao đã nói rồi, lần này tao sẽ.....

Giọng nói của một đứa con gái lạnh lạnh cất lên cắt ngang câu nói của Quý ròm:

- Ai chơi kỳ vậy? Tự nhiên lại bẻ cành cây của người ta!

Nghe tiếng trách móc, Quý ròm và Tiểu Long giật mình quay đầu nhìn dáo dác.

Phát hiện một đứa con gái đang đứng thấp thoáng sau hàng rào, Tiểu Long khẽ giật tay Quý ròm:

- Chết mầy rồi! Con nhỏ áo vàng đang đứng trong sân ngó ra kia kìa!

Quý ròm cũng vừa kịp nhìn thấy người vừa cự nự mình. Nếu đó là một thằng nhãi, chắc Quý ròm sẽ vặc lai vài câu rồi bỏ đi luôn. Nhưng khổ nỗi, với một đứa con gái thì Quý ròm không thể giả thối du côn du kê ra được.

- Tôi lỡ tay tí mà! - Quý ròm ve vẩy cành huỳnh anh trên tay, bối rối đáp - Tại tôi tưởng đây là cây..... mọc hoang!

- Nói thế mà không biết mắc cỡ! - Đứa con gái cất giọng cười nhạo - Cây trong bờ rào người ta mà tưởng cây mọc hoang!

Quý ròm đỏ mặt;

- Thì đã bảo là tưởng mà! Chứ ai nói là cây mọc hoang thật đâu!

Con nhỏ áo vàng dường như muốn gây sự với quý ròm đến cùng. Nó “xì” một tiếng:

- Tưởng cũng không được! Chả ai lại tưởng như thế cả!

Ồ quê thằng Tiểu Long sao lại có những đứa con gái khó chịu đến thế nhỉ? Quý ròm hậm hực nghĩ bụng và vút càn quét huỳnh anh xuống đất, hừ mũi nói:

- Thôi, cho tôi xin lỗi vậy!

Noi xong, Quý ròm hất đầu ra hiệu cho Tiểu Long và hai đứa lật đật quay mình như chạy trốn.

- Ê, ê, bạn gì ấy ơi! - Con nhỏ áo vàng rồi rít gọi - Khoan đi đã!

Cực chẳng đã Tiểu Long và Quý ròm đành phải dừng bước. Quý ròm ngoảnh cổ, nhăn nhó hỏi:

- Gì nữa?

- Bạn nhặt cái cành cây khi nãy lên đi!

Quý ròm chột dạ:

- Chi vậy?

- Bạn đem vào đây cho tôi

Lại còn thế nữa! Quý ròm khẽ lau bầu và đưa mắt nhìn Tiểu Long ra ý hỏi.

- Nhìn gì mà nhìn! - Tiểu Long thở dài - Đem vào cho nó đi.

Khi đặt chân qua cổng rào, Tiểu Long và Quý ròm phát hiện trong sân không chỉ một đứa con gái. Còn một con nhỏ áo tím nữa đang ngồi nhặt rau muống chỗ ngạch cửa. Con nhỏ này nãy giờ chắc đã chứng kiến mồn một cảnh con nhỏ áo vàng “hành hạ” bọn quý ròm nên vừa nhác thấy hai đứa này rụt rè đặt chân qua cổng, nó quay mặt đi chỗ khác tùm tùm cười.

Nụ cười của con nhỏ áo tím làm Quý ròm ứa gan. Nhưng đang “sa cơ thất thế”, nó chẳng biết làm gì ngoài việc đỏ bừng mặt.

Con nhỏ áo vàng chỉ tay vào chiếc nong phơi cạnh bờ rào, nói:

- Bạn đặt cành huỳnh anh vô chiếc nong đó giùm tôi đi!

Quý ròm lật đật làm theo mệnh lệnh của đối phương. Lúc này nó chỉ mong thoát khỏi đây càng sớm càng tốt.

Nhưng sự đời không đơn giản như Quý ròm nghĩ. Nó khom người đặt cành cây xuống, vừa đứng thẳng lưng lên, con nhỏ áo vàng đã lắc đầu quây quây:

- Ai lại đặt nằm như vậy! phải đặt đứng lên!

Quý ròm méo xệch miệng. Từ trước đến nay, chưa bao giờ nó lâm vào hoàn cảnh dở khóc dở cười như vậy. Trước đây chỉ toàn nó triêu chọc người ta chứ chưa từng bị người ta quay như quay để thế này. Sự việc lại diễn ra ngay trước mũi thằng Tiểu Long càng khiến nó mất mặt nam nhi quá thể!

Trong khi Quý ròm lưỡng lự không biết có nên làm theo lời “sai bảo” của đối phương hay không thì một tiếng nói thình lình cất lên:

- Trời đất, “ngài pháp sư” đây mà! Sao cháu vô lễ với “ngài” thế hả?

Quý ròm quay lại, thấy một bà cụ lợm khộm đang đứng vịn cánh cửa ngó ra.

- Chào bà ạ! - Quý ròm và Tiểu Long vội khoanh tay chào

Bà cụ mỉm cười hiền lành:

- Da, không dám, Hai đứa cháu của tôi trẻ người non dạ, mong các ngài rộng lượng bỏ qua cho....

Thái độ cung kính của bà cụ làm quý ròm ngỡ ngàng quá xá cỡ. Nó gãi tai, ấp úng:

- Da, da.....không có gì đâu ạ!

Nó càng ngỡ ngàng hơn khi nghe con nhỏ áo vàng đứng bên cạnh lẩm bẩm:

- Bà làm như vậy “ngài pháp sư” non choẹt này không trẻ người non dạ vậy! Tự nhiên lại thò tay bẻ....

Gọi là lẩm bẩm chứ thực sự con nhỏ này cố ý nói lớn cho mọi người nghe thấy. Nhưng may cho Quý ròm, cái con nhỏ ác như nó không có dịp nói hết cái câu “vô lễ” của mình. Bất gặp cái trừng mắt của người bà, nó vội im thinht.

Bà cụ quay sang Quý ròm và Tiểu Long:

- Mời các ngài vô nhà uống nước!

Muốn thoát thác nhưng sợ bắt kính, Quý ròm đành phải theo bà cụ vào nhà. Tiểu Long không biết làm gì hơn là lẻo đẻo theo sau.

- Bà ơi, cháu không phải là pháp sư đâu!

Vừa ngồi xuống ghế, Quý ròm đã nói ngay. Nó đã quyết định rồi. Nó không thể để tình trạng này kéo dài mãi được.

__ Ngài không nên khiêm tốn như thế!- Bà cụ hấp háy mắt- Chuyện ở đời cắt cỏ dạo trước rồi chuyện ở nhà ông Sáu Cảnh mới đây...

Không để bà cụ nói hết câu, Quý ròm lật đật phân bua:

- Những chuyện kỳ quái đó là do người ta bày ra hết đấy bà ạ! Chẳng phải ma quỷ gì đâu.

- Ngài nói vậy là sao?- Bà cụ ngơ ngác - tôi chả hiểu gì cả.

Quý ròm khoa tay:

Bà ơi, như thế này này! Chuyện bon quỷ một giò đốt đèn bày tiệc trên đồi cắt cỏ lần chuyện chúng ném đá lên nóc nhà ông Sáu Cảnh đều là do người ta lên lút bày ra cả thôi. Cháu và các bạn cháu đã cắt công theo dõi và bắt quả tang bọn giả ma giả quỷ này khiến bọn chúng phải dừng tay, chỉ có thể thôi chứ cháu có biết trừ tà ma là gì đâu.

- Thì ra là vậy! - Bà cụ thở ra - Thế mà cả làng cứ đồn đãi cháu là pháp sư cao tay ẩn nhất nước, từng tốt nghiệp trên núi Tà Lơn, khiến bà cứ tưởng thật.

Quý ròm cười xoa, thấy bà cụ trước mặt trở lại xưng “bà” và kêu nó bằng “cháu”, nó khoái chí vô kể.

- Bà cũng thấy rồi đấy, nếu là pháp sư thật thì phải nghiêm trang đạo mạo ghê lắm chứ đâu có bề cảnh cây nhà người ta để đến nỗi bị hoạn hoẹ đủ điều.

Thấy Quý ròm thừa cơ nói xiên xỏ, con nhỏ áo vàng ngồi hóng chuyện này giờ trên bộ ván gần đó khẽ “hừ” một tiếng:

- Bề cây của người ta không bị bắt đền là may, ở đó mà than với thổ.

- Đây, đây, cháu đừng có bắt nạt bạn như vậy chứ!

Bà cụ quay lại la cháu. Rồi bà đứng lên vui vẻ nói với bọn quý ròm:

Các cháu ngồi đây chơi, để bà múc chè lên ăn.

2. Chương 02

Chương 2

Còn lại bốn đứa, con nhỏ áo tím rụt rè lên tiếng hỏi:

- Hai bạn tên là gì vậy?

- Tôi tên Quý! - Quý rồm nhanh nhẩu đáp, và nó chỉ tay sang Tiểu Long - Còn bạn tôi tên là Tiểu Long. Thế còn hai bạn?

Con nhỏ áo tím chưa kịp đáp, con nhỏ áo vàng đã vọt miệng:

- Tôi là Tỉ Tỉ còn em tôi là Muội Muội.

Con nhỏ áo vàng vừa giới thiệu tên xong, Tiểu Long không nhịn được, bật ra tiếng cười khẽ.

- Bạn Tiểu Long cười gì vậy? - con nhỏ áo vàng cau mặt.

- À, à....Tiểu Long lúng túng đưa tay quẹt mũi - Tại tôi thấy tên bạn ngồ ngộ.

Quý rồm tiếp lời:

- Ủ, nghe như tiếng xưng hô trong phim Hồng Kông, Đài Loan.

- Thật ra Tỉ Tỉ và Muội Muội không phải là tên trên giấy tờ! Con nhỏ áo vàng mỉm cười, lần đầu tiên Quý rồm và Tiểu Long thấy nó cười - Đó là tên gọi ở nhà.

Rồi thấy bọn Quý rồm lộ vẻ bán tín bán nghi, con nhỏ áo vàng hấp háy mắt:

- Cái bạn có biết lại sao ba mẹ tôi gọi hai chị em tôi bằng những cái tên do không?

Câu hỏi của con nhỏ y như câu đánh đố. Lờ mờ như Tiểu Long không trả lời được đã đành, siêu thông minh như Quý rồm cũng đành chịu chết. Vất óc một hồi, Quý rồm ấp ùng đáp cầu may:

- Chắc là ba mẹ bạn mê xem phim.....

- Bạn quý đoán sai rồi!

Con nhỏ áo vàng lắc đầu. Lắc đầu xong, nó chỉ tay ra trước sân:

- Các bạn có thấy mấy chậu hoa chỗ bờ rào kia không?

Bọn Quý rồm lập tức nhìn theo tay chỉ của con nhỏ. Quả nhiên cạnh bờ rào nở vàng hoa huỳnh anh la những chậu hoa hồng đang khoe sắc. Vừa nhìn thoáng qua, bọn Quý rồm đã biết ngay đây là loại hoa hồng tỉ muội. Hoa hồng thường mỗi cành chỉ nở một bông, nhưng hồng tỉ muội mỗi cành cho năm, sáu bông. Bông nào bông nấy bé bằng cái nắp chai. Có lẽ do nhiều bông xúm xít trên một cành như chị em trong một nhà nên người ta gọi đó là hoa hồng tỉ muội.

Những chậu hồng tỉ muội đã giải đáp ngay những thắc mắc trong đầu hai ông nhóc.

Tiểu Long nhe răng cười:

- Thì ra tên hai bạn bắt nguồn từ loại hoa này!

Quý rồm cũng gật gù cảm khái:

- Không ngờ tên hai bạn cũng sự tích “gốm”!

Con nhỏ áo vàng, bây giờ là Tỉ Tỉ, thoát mơ màng:

- Ba mẹ tôi rất yêu loại hoa này. Ngoại tôi cũng rất yêu loại hoa này.....

Ngoại con nhỏ chắc là bà cụ khi nãy. Quý rồm nhủ bụng nhưng không giám hỏi, sợ lại làm tan biến những hình ảnh chắc là rất lung linh trong đầu Tỉ Tỉ.

Mãi một lúc Tiểu Long mới ngập ngừng lên tiếng:

- Ba mẹ bạn đâu rồi?

Tỉ Tỉ chớp mắt:

- Ba mẹ tôi hiện giờ đang ở rất xa....

Câu trả lời của Tỉ Tỉ thật mơ hồ. Nhưng cả Quý ròm lẫn Tiểu Long đều cảm nhận ý nghĩa của cái từ “ở xa” do từ chỉ cụ thể. Bởi cái kiểu nói xa xôi bóng gió như vậy thường nhằm ám chỉ sự quá đỗi.

Trong thoáng mắt, hai ông nhóc lộ vẻ dàu dàu, như buồn lây nỗi buồn của những người bạn mới.

Muội Muội có lẽ kém mềm mại hơn Tỉ Tỉ nên sau khi rút rè hỏi tên bọn quý ròm, lại ngoan ngoãn ngồi lăm thình bên cạnh bà chị. Bây giờ, chợt nhận thấy vẻ mặt khác lạ của Tiểu Long và Quý ròm, nó liền tròn mắt.

- Ủa sao tự nhiên hai bạn buồn thiu buồn thiu vậy?

- Làm sao không buồn được!- Quý ròm bùi ngùi - Ở trên đời ai cũng có ba có mẹ, nhưng không ngờ hai bạn còn nhỏ như vậy mà ba mẹ chẳng may mất sớm....

Quý ròm nói bằng giọng thương tâm, nhìn hai con nhỏ trước mặt sẽ cảm động mà sụt sịt phụ họa theo. Không ngờ nó vừa nói đến nửa chừng, Tỉ Tỉ đã nhảy dựng:

- Trời đất! bạn trù ẻo ba mẹ tôi à? Ai bảo bạn ba mẹ tụi này đã chết?

Nghe Tỉ Tỉ thét be be, Quý ròm bỗng lạnh toát sống lưng. Mặt nó thoáng đỏ bừng như tôm luộc.

Phải khó khăn lắm Quý ròm mới trấn tĩnh được và lắp bắp hỏi lại:

- Ủa chứ sao khi nãy bạn bảo ba mẹ bạn hiện..... đang ở rất xa?

Muội Muội chồm chồm trả lời thay chị:

- Ở rất xa tức là đi làm ăn xa đó!

Quý ròm gãi đầu ngượng ngập:

- vậy mà tụi này lại tưởng.....

Quý ròm không đủ can đảm nói hết câu. Sự cố bất ngờ khiến nó không còn là thằng Quý ròm liến láu mọi bữa. Nó cứ ấp a ấp úng và loay hoay cào tay lên tóc muốn tróc cả da đầu.

Con nhỏ Muội Muội quả là con nhỏ tốt bụng. Không muốn đối phương lâm vào tình thế khó xử, nó chớp mắt hỏi sang chuyện khác:

- Hai bạn không phải là người làng này hả?

Thấy đối phương thôi hoạnh hoẹ mình chuyện “trù ẻo” khi nãy, Quý ròm mừng húm:

- Tụi này ở thành phố Hồ Chí Minh! - Rồi nó chỉ Tiểu Long - Xóm trên là quê của Tiểu Long. Tụi này về đây nghỉ hè.

- Còn hai bạn? - Tiểu Long nhìn lom lom hai con nhỏ trước mặt, khịt mũi hỏi - Hai bạn đồng ở ngay đây hả?

Tỉ Tỉ khề liếc Muội Muội rồi tủm tỉm:

- Ủ, hai chị em tôi sống ở Xóm Dầu Cầu từ nhỏ đến lớn.

Quý ròm hỏi:

- Thế hai bạn đã vào thành phố Hồ Chí Minh chơi lần nào chưa?

- Chưa, Tỉ Tỉ lắc đầu - nghe nói thành phố đẹp lắm phải không bạn Quý.

- Ủ, đẹp lắm! - Quý ròm hớn hờ khoe - Lại nhiều chỗ đi chơi nữa!

Rồi không đợi hai con nhỏ mở miệng hỏi, Quý ròm hùng hồn quảng cáo:

- Tới đầm sen bạn có thể vào Thuỷ Cung xem các loại cá. Đủ thứ cá. Có cả cá mập nữa. Chúng bơi sát rạt trước mũi mình.

Tỉ Tỉ bụm mắt:

- Eo ôi ghê quá!

- Ghê gì mà ghê!- Quý ròm phì cười - Nó bơi trong bồn kính, có ăn thịt mìn được đâu mà sợ!

Rồi Quý ròm vung tay hào hứng:

- Vào thảo cầm viên, bạn có thể xem hà mã, đà điểu, sư tử, voi, gấu, cọp, beo.....không thiếu con gì. Coi cả ngày không hết. Còn ghé Water Park, bạn sẽ được chơi đủ thứ trò chơi dưới nước. Người ta còn làm sông nhân tạo trong hồ....

Tỉ Tỉ tròn xoe mắt:

- “Oa-tơ-pác” là cái gì vậy?

- À, Water Park là tiếng anh, nghĩa là “công viên nước”! - Quý ròm giải thích, rồi nó chợt gián mắt vào Tỉ Tỉ

- Ủa, mấy bạn không biết tiếng Anh hả

- không.

- Ở trường thầy cô không dạy tiếng anh sao? - Quý ròm ngơ ngác- Trong chương trình lớp 7, lớp 8 có môn ngoại ngữ mà? À, phải rồi, chắc là các bạn học tiếng Pháp?

Tỉ Tỉ nhìn xuống đất:

- Tôi và Muội Muội mới học lớp 5 à....

Tiết lộ của Tỉ Tỉ khiến hai ông nhóc ngạc nhiên qua thể. Tỉ Tỉ và Muội Muội trạc tuổi bọn chúng, lẽ ra phải học lớp 8, có bết lăm cũng lớp 7, nào ngờ còn đang học tiểu học, lạ ghê!

Nhưng dù đang ngập tràn thắc mắc, Quý ròm và Tiểu Long cũng không giám mở miệng hỏi.

Dường như đọc được ý nghĩ trong đầu hai người bạn mới. Tỉ Tỉ chếp miệng nói:

- Tôi và Muội Muội học tới lớp 3 thì Ba mẹ đi làm ăn xa, phải nghỉ học ở nhà phụ với ngoại làm vườn, hai năm sau mới đi học lại, do đó....

Tỉ Tỉ bỏ lửng câu nói nhưng cái giọng rầu rầu của nó khiến Quý ròm và Tiểu Long buồn chết được.

Tiểu Long bùi ngùi:

- Thế sang năm hai bạn mới lên lớp 6 hả?

Tỉ Tỉ gật đầu:

- Ủ, hè này chị em tôi đang ôn thi vào lớp 6. Nếu đậu thì học tiếp, còn rớt thì nghỉ luôn!

Quý ròm nổi máu anh hùng. Nó nắm chặt tay:

- Hai bạn đừng lo! Để tôi và Tiểu Long kèm cho hai bạn học, thế nào cũng thi đậu!

Mặt Tỉ Tỉ rạng rỡ:

- Bạn Quý nói thật đấy hử?

- Dĩ nhiên là thật! - Quý ròm mím môi - Tụi này ghét nhất là nói dóc.

Câu đầu có thể Quý ròm nói đúng, nhưng câu thứ hai dĩ nhiên là sai bét bè be. Nhưng đang băng khuâng trước câu chuyện của chị em Tỉ Tỉ, Tiểu Long chẳng còn bụng dạ nào để trêu bạn. “Người Hiệp Nghĩa” không ai lại đùa cợt trong tình huống như vậy. Nó đưa tay quệt mũi, xác nhận:

- Bạn Quý nói thật đấy! Tụi này nhất định sẽ giúp hai bạn đến nơi đến chốn.

Sau câu tuyên bố hùng hồn của Tiểu Long, khoảng cách của bốn đứa trẻ thoáng mất như được xoá nhoà. Tiểu Long và Quý ròm tự nhiên cảm thấy hai con nhỏ trước mặt kia thân thiết quá thể. lại tội nghiệp nữa. Chị em Tỉ Tỉ, Muội Muội cũng vậy, tự nhiên thấy hai người bạn dễ thương làm sao!

Muội Muội chồm chồm nói:

- Hai bạn tốt bụng ghê!

- Còn phải nói! - Quý ròm khoái chí - Thằng đẻ lửa thủ lĩnh Xóm Dưới còn phải khen hai đứa tôi là người Hiệp nghĩa kia mà!

Thật ra Đẻ Lửa chỉ khen một mình Tiểu Long. Nhưng Quý ròm cứ huênh hoang là “hai đứa tôi” cho oai.

Nghe nhắc đến Đẻ Lửa, Tỉ Tỉ lộ vẻ ngạc nhiên:

- Ủa, hai bạn biết Đẻ Men hả?

- Đẻ Lửa chứ không phải Đẻ Mèn! - Quý ròm cười khi - Nó là bạn thân của hai đứa tôi đó! Nó làm gà làm vịt mời tụi này xuống đánh chén hoài.

Muội Muội cười khúc khích:

- Nhà Đẻ Mèn, à quên, nhà Đẻ Lửa đâu có nuôi gà vịt.

Đang cao hứng ba hoa, bị đối phương “bình Phả” một câu cắc cớ, Quý ròm chợt ngẩn tò te. Nó bối rối đến mức không kịp tự hỏi làm sao con nhỏ này biết nha Đẻ Lửa không nuôi gà nuôi vịt.

- Ồ, ờ! - Quý ròm liếm môi- Hình như nó chạy đi mua của hàng xóm hay sao ấy!

Tỉ Tỉ tò mò:

- Nhưng hai bạn quen với Đẻ Lửa khi nào?

- Tụi tôi quen nhau lâu rồi!

Quý ròm đáp. Rồi nó hào hứng kể lại chuyện tụi nó “chiến đấu” với Đẻ Lửa và bọn thủ hạ để cứu Tắc Kè Bông ra làm sao, “Song Phi Cước” Tiểu Long đã vận “Thiết Đầu Công” đưa đầu ra đỡ cú đâm sấm sét của thủ lĩnh Xóm Dưới như thế nào, tất nhiên là trong khi kể, Quý ròm không quên thêm mắm dặm muối cho câu chuyện vốn đã ly kỳ càng thêm ly kỳ hơn nữa.

Câu chuyện của Quý ròm khiến hai đứa con gái há hốc miệng. Muội Muội nhìn Tiểu Long tán phục:

- Bạn Tiểu Long giỏi võ ghê!

Quý ròm tíu tít:

- Ủ, Tiểu Long cứng đầu nổi tiếng....

Đang nói thấy mặt thẳng mập nhẵn như bị, Quý ròm vội vàng chữa lại:

- À quên, không phải cứng đầu mà là..... đầu cứng! Nếu không tin, hôm nào Muội Muội lấy búa nện thử coi!

- Bạn Quý nói sao? - Muội Muội tưởng mình nghe nhầm - nện búa vào đầu bạn Tiểu Long đấy ư?

- Ủ.

Muội Muội rụt cổ:

- Eo ôi, tôi không giám đâu!

- Chẳng hề gì đâu, Muội Muội đừng sợ! - Quý ròm trấn an - Bạn cứ nện thẳng tay, sẽ nghe một tiếng “rắc”....

Muội Muội chớp mắt:

- Thế là cán búa gãy lìa hở?

- Không? - Quý ròm thản nhiên - Tiểu Long gãy cổ! Búa nện vào đầu nào mà chịu nổi!

Nói xong quý ròm toét miệng cười hì hì. Đến lúc này Muội Muội mới biết Quý ròm pha trò. Nó vùng vằng:

- Tôi nghỉ chơi bạn Quý ra luôn à nghe!

Trong khi quý ròm lúng túng chưa biết làm sao xin lỗi con nhỏ ưa giận này thì bà ngoại của Tỉ Tỉ, Muội Muội đã bưng mâm chè trên tay từ nhà dưới đi lên, niềm nở mời:

- Ăn chè đi các cháu!

Quý ròm nhìn mấy chén chè đậu ván vàng óng trên mâm, hí hửng nhủ bụng: Bọn con gái là chúa ham ăn! Ăn xong chén chè ngọt lịm này, chắc con nhỏ Muội Muội này sẽ nguội giận và hết đòi nghỉ chơi với mình!

3. Chương 03

Chương 3

Hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội lớn tòng ngồng rồi mà còn khoái chơi thả diều.

Quý ròm biết được điều đó khi ngày đầu tiên kèm hai con nhỏ này học, nó uốn ngược ra oai:

- Tập đâu, đưa ra đây!

Quý ròm gọi đến ba lần vẫn chẳng thấy hai con nhỏ nhúc nhích.

Tới lần thứ tư, Quý ròm tròn mắt:

- Ủa hai bạn không có tập hả?

Tỉ Tỉ lắc đầu:

- Không có.

- Sao vậy? Chứ tập học trong năm đâu?

Tỉ Tỉ lí nhí:

- Tụi này xé làm diều hết rồi.

- Trời ơi là trời! - Quý ròm ôm đầu bật ngửa ra sau, suýt chút nữa nó đã té lăn quay ra đất.

Tiểu Long không kêu trời cũng không ôm đầu. Nhưng nó trở mắt nhìn chăm chặp Tỉ Tỉ Muội Muội, tự hỏi không biết hai chị em con nhỏ này có ầm đầu hay không! Đã học chậm hơn người ta hai, ba năm, không gắng thì chớ, lại nhè đến năm thi xé tập làm diều thả chơi, bảo thằng ròm không muốn xỉu sao được!

Mãi một hồi lâu Quý ròm mới ngồi thẳng lên được. Nó nhìn Tỉ Tỉ Muội Muội, giọng ảo não:

- Mấy bạn học hành kiểu này thì chết rồi!

- Tụi này không có tập nhưng có sách! - Muội Muội rụt rè lên tiếng.

- Thôi sách cũng được! - Quý ròm thở một hơi dài - Mấy bạn đem sách ra đây.

Mấy cuốn sách của Tỉ Tỉ Muội Muội cũ mèm, quần queo, mực lem đầy, Quý ròm liếc qua đã thấy nản.

Quý ròm lật vào bên trong, thấy cái tên Lê Văn Điều ghi ngay trang đầu, không nén nổi ngạc nhiên:

- Ủa đây đâu phải là sách của hai bạn?

Tỉ Tỉ nuốt nước bọt:

- Sách này tôi vừa đi mượn.

Cặp lông mày Quý ròm dựng đứng:

- Chứ sách của mấy bạn đâu?

Tỉ Tỉ ngó lơ chỗ khác:

- Sách của tụi này, tụi này cũng....xé làm diều rồi!

Tới lúc này thì Quý ròm không còn biết nói năng gì nữa. Lúc này nó chỉ muốn khóc thét. Nhưng vì không khóc được, mồm miệng nó cứ méo xệch trông đến tội.

Nếu trước mặt nó là nhỏ Điệp, có lẽ nó đã cốc cho sói trán từ lâu rồi. Nhưng kệt nổi đây là hai con nhỏ mới quen, nó không thể dờ thói hung hăng ra được.

Quý ròm nuốt ực một cái như để cục giận trôi xuống cổ họng rồi uể oải lật bừa một trang sách toán, hất đầu:

- Thôi sách của ai cũng thế! Hai bạn lấy giấy bút ra đi. Tôi đọc đề toán này hai bạn thử làm xem!

Tỉ Tỉ Muội Muội không nghe “thầy giáo” quở trách gì thêm, bụng mừng rơn. Hai đứa lật đật lấy ra cuốn tập mới tinh, mở ngay trang giữa, rút đánh soạt một tiếng.

- Rồi chưa?

Quý ròm rung đùi, neho mắt hỏi. Thấy hai con nhỏ tuân lệnh mình răm rắp, nó cảm thấy được an ủi rất nhiều, cơn phần nộ xẹp quá nửa. Đúng là chỉ có hăm bốn tiếng đồng hồ mà sự đời thay đổi quá thể. Ngày hôm qua, con nhỏ Tỉ Tỉ còn hành nó tơi tả, hết bắt bẻ, đến hạch sách, sai phái. Vậy mà bây giờ nghe nó quát một tiếng, Tỉ Tỉ đã sợ xanh mặt. Con nhỏ Muội Muội hiền khô kia thì khỏi nói, bắt gặp cái trừng mắt của nó, con nhỏ cứ co rúm lại như gà phải cáo.

Quý ròm khoái tit mắt. Và để khoái tit mắt hơn nữa, nó tiếp tục tỏ oai phong:

- Rồi chưa? “Thầy” hỏi sao không trả lời?

Nhưng sự đời già néo đứt dây, Quý ròm quên phắt mất chuyện đó. Nó quát một lần thì không sao. Nó quát đến lần thứ hai thì con nhỏ Tỉ Tỉ đầy bản lĩnh kia liền nghinh mặt, vẻ hiền thực nhu mì rơi đâu mất.

- Chưa dạy người ta được chữ nào mà đã lấu tấu xưng “thầy”! Lại còn nạt nộ om sòm nữa, tức cười ghê!

Đòn phản kích bất thần của Tỉ Tỉ khiến Tiểu Long ngồi cạnh giật thót. Còn Quý ròm thì cứ như người va phải tường. Nó rùng mình một cái, đưa tay xoa xoa trán, cười khoả lấp:

- Đùa tí cho vui mà!

Rồi nó hấp tấp nhìn vào trang sách trên tay:

- Thôi bây giờ không đùa nữa! Tôi đọc đề toán đây, hai bạn chép cho cẩn thận nghe!

Thấy Tỉ Tỉ Muội Muội học hành chả ra ngô ra khoai gì, chưa đến kỳ thi mà đã sách vở một nơi người một nẻo, thoát đầu Quý ròm định bụng sẽ ra một đề toán dễ dễ cho hai chị em con nhỏ làm. Nhưng cú phản đòn độc địa vừa rồi của “tên học trò” bướng bỉnh Tỉ Tỉ đã làm “thầy giáo” Quý ròm nổi cáu.

“Thầy” bèn thay đổi ý định, căng mắt cố tìm một đề toán thật khó để “trả thù” hai tên đệ tử thiếu tinh thần tôn sư trọng đạo kia.

A, đây rồi! Quý ròm hớn hở reo thầm và hắng giọng trịnh trọng:

- Một ô tô đi từ A đến B với vận tốc 30km/giờ, sau đó từ B quay về A với vận tốc 40km/giờ. Thời gian đi từ B về A ít hơn đi từ A đến B là 40 phút. Tính quãng đường AB.

Quý ròm vừa đọc vừa liếc hai tên đệ tử. Thấy Tỉ Tỉ Muội Muội vừa hí hoáy viết vừa nhả tit cặp lông mày, nó khoái trá quá cỡ.

Nhưng hôm nay đúng là trời không thương Quý ròm. Trời thương hai con nhỏ kia hơn.

Quý ròm chưa kịp mừng quá một phút, Tỉ Tỉ Muội Muội đã nộp bài.

“Thầy giáo” Quý ròm đưa tay nhận bài của học trò mà lòng ngạc nhiên quá chừng: Sao hai con nhỏ này làm lẹ thế không biết! liếc vào bài làm, thấy “trò” nào “trò” nấy làm trúng phóc, “thầy” càng ngạc nhiên hơn nữa.

“Thầy” ngẩng mặt lên khỏi trang giấy, xoáy mắt vào hai đứa học trò giỏi giang, gật gù khen:

- Mấy em....

Đang nói, sức nhớ mình không phải là thầy Hiếu, Quý ròm lật đặt chữa lại:

- À quên, mấy bạn giỏi ghê! Bây giờ mấy bạn làm thêm bài này nữa xem!

Lần này Quý ròm ra một đề toán cực kỳ hóc búa về hình lập phương.

Nhưng cũng như khi này, trong khi Quý ròm chắc mẩm hai con nhỏ này sẽ cắn bút đến mả rắng thì Tỉ Tỉ Muội Muội lại nhanh nhẹn nộp bài y như tụi nó đã làm sẵn đâu từ trước.

Quý ròm đọc bai, thở đánh thượt:

- Khỏi học nữa!

Nói xong nó đẩy cuốn sách qua một bên, tặc tặc lưỡi:

- Bây giờ tụi mình đi chơi đi! Mai học môn khác!

Tuyên bố của Quý ròm khiến Tiểu Long nghệt mặt:

- Sao thế? Mày đã giảng bài cho Tỉ Tỉ Muội Muội đâu!

Quý ròm nhún vai:

- Bài nào bài này làm trúng phóc, còn giảng tới giảng lui gì nữa!

Muội Muội đứng dậy:

- Ủ, mai hăng học tiếp! Bây giờ để tôi đi nướng khoai đãi hai bạn.

Muội Muội chạy vù xuống bếp, lát sau cầm lên hai củ khoai thơm phức.

Quý ròm nhìn củ khoai, buột miệng:

- Ý, dất không hà!

Muội Muội mỉm cười”

- Không phải dất đâu, tro đấy!

Tỉ Tỉ quyết ngón tay lên củ khoai, bổ sung:

- Khoai này lùì trong bếp trấu làm gì có dất.

Quý ròm nhìn hai củ khoai đang toả khói trên bàn bằng ánh mắt cảnh giác:

- Khoai này co ngon không?

Muội Muội gật đầu:

- Ngon lam! Bạn ăn đi thì biết

Quý ròm lại hỏi:

- Ngon bằng khoai chiên không?

Tỉ Tỉ chớp mắt:

- Khoai chiên là khoai gì?

- Khoai chiên là khoai cắt thành lát, chiên với bơ rồi bỏ vô bịch đó!- Quý ròm vung tay quảng cáo - Ở thành phố, các siêu thị toàn bán khoai này không hà, ngon lắm.

Tỉ Tỉ bĩu môi:

- Khoai chiên không bằng một góc khoai nướng! Khoai nướng ở thôn quê ngon gấp tỉ lần khoai chiên thành thị!

Tỉ Tỉ bình luận về khoai mà nó cảm tưởng con nhỏ hắc ám này đang nói xiên nói xỏ mình. Nó “hừ” một tiếng rõ to:

- Bạn từ nhỏ đến lớn đều sống ở thôn quê nên bạn bênh món ăn thôn quê, chứ nếu bạn đi chơi thành phố một chuyến, bạn sẽ hết ăn nói ngông nghênh như vậy liền!

- Thôi, thôi, mấy bạn đừng cãi nhau nữa!- thấy tình hình xung quanh.... củ khoai có vẻ căng thẳng, Tiểu Long vội vàng can thiệp. - Có gì thì ” ngồi xuống uống miếng nước, ăn miếng bánh” rồi từ từ...

Muội Muội bụm miệng cười khúc khích:

- Ăn khoai mà bạn Tiểu Long nói là ăn bánh!

Còn Quý rôm thì sùng sộ:

- “Uống nước ăn bánh” cái đầu mày!Mày nói cho Tỉ Tỉ Muội Muội biết đi, khoai chiên với khoai nướng, thứ nào ngon hơn?

- Thứ nào ngon hơn hở? - Thành linh bị thằng rôm bắt nhận xét, Tiểu Long lúng túng quẹt mũi - Theo tao thì.... thứ nào cũng ngon, mỗi thứ ngon một kiểu!

Lời nói nước đôi của Tiểu Long khiến Quý rôm nổi nóng:

- Hừ, nói thế mà cũng nói! Rõ là đồ ba phải!

Muội Muội thấy ông thầy miêng mũi càng lúc càng xẹt khói, liền lên tiếng:

- Thôi, ăn khoai đi! Để lát nữa nguội ngất hết cho coi!

Vừa nói nó vừa cầm lấy củ khoai trên bàn, bẻ làm bốn phần.

Tiểu Long, Tỉ Tỉ và Muội Muội mỗi đứa cầm một phần.

Sau một thoáng ngần ngừ, Quý rôm thò tay cầm lên phần của mình. Nó cắn một miếng, thấy thơm thơm ngọt ngọt. Nó cắn một miếng nữa, thấy bùi bùi ngậy ngậy, bất giác khen thầm:Hoá ra món khoai nướng này ngon ghê, sao trước nay thằng Lượm không đãi mình bằng món này kìa?Nhưng đã lỡ bốc món khoai chiên thành thị lên mây, Quý rôm không thể mở miệng khen món khoai nướng thôn quê “đối thủ”

Quý rôm không khen, nhưng sự ngổn ngáu của nó có ý nghĩa hấp dẫn gấp mấy lần lời khen.

Muội Muội tủm tỉm cười khi thấy Tiểu Long, Tỉ Tỉ và nó chưa ăn hết mẫu khoai trên tay, Quý rôm đã giải quyết gọn phần của mình và đang thò tay cầm lên củ khoai thứ hai.

Tỉ Tỉ không tể nhị như Muội Muội. Nó không thêm cười mím chi, mà nhướng mắt bô bô:

- Món khoai nướng này tuy không ngon bằng món khoai chiên vô bịch nhưng cũng dễ ăn đấy chứ?

Giọng điệu trêu chọc của cô học trò thôn quê như một mũi tên bắn ngay yếu huyệt của ông thầy thành thị.Quý rôm nhận ra sự hấp tấp của mình thì đã muộn. Nó đỏ mặt tím bở củ khoai xuyên nhưng lại thấy lăm lăm như vậy lại thấy không giống ai, bèn bặm bụng cười giả lả:

- Món này thực ra không phải là không ngon, nhưng so với khoai chiên thì nó ngon..... kiểu khác.

Khi nói như vậy Quý rôm quên phắt nó đang lặp lại nhận xét của Tiểu Long lúc nãy.

Quý rôm quên nhưng Tiểu Long không quên.Bị Quý rôm nạt nộ trước mặt chị em Tỉ Tỉ Muội Muội, Tiểu Long âm ỉ này giờ.Nay, không có lí do gì nó chịu bỏ qua một cơ hội bằng vàng như thế. Nó khoái chí “xí” một tiếng:

- Hừ, nói thế mà cũng nói! Rõ là đồ ba phải!

4. Chương 04

Chương 4

Tỉ Tỉ Muội Muội là hai con nhỏ sành dạ cực kỳ. Tụi nó không những giải toán nhanh như máy mà giải bài tập tiếng việt cũng hoàn hảo khỏi chê.

Quý ròm lật sách tiếng việt, ngay bài “cá”, nói:

- Hôm nay chúng ta ôn các từ ngữ về cá....

Quý ròm nhìn vào sách, đọc lên một lô một lốc cc1 loại cá: cá ngừ, cá thu, cá chép, cá mè, cá trắm, cá rô....

Đọc một thôi một hồi, nó ngẩng đầu lên nheo mắt nói:

- Bấy giờ cá bạn kể ra những loại cá nào có tên các con vật khác thử xem!

- Có tên các con vật khác là sao? - Muội Muội chớp mắt.

- Là như cá chim chẳng hạn! - Quý ròm khoả tay giải thích - nó là cá nhưng tên nó là chim.

Tôi biết rồi! - Mắt Muội Muội sáng lên - Như cá ngựa, cá bò, cá heo, cá voi, cá mồi vậy chứ gì?

Muội Muội ví dụ một tràng khiến quý ròm bất giác ngẩn ngơ. Tiểu Long ngồi bên cạnh cũng không khỏi sửng sốt. Nghe Quý ròm ra đề, Tiểu Long đang thử nặn óc tìm xem có những loại cá nào như vậy, nhưng nó chưa kịp nghĩ ra, Muội Muội đã kể một lèo khiến nó phục lẫn.

Tiểu Long và Quý ròm chưa hết kinh ngạc, Tỉ Tỉ đã nhanh nẩu tiếp lời Muội Muội:

- Còn cá chồn, cá bướm, cá cóc, cá dơi, cá xà, cá nhồng, cá ó, cá ong, cá sóc nữa chi!

Lần này thì hai ông nhóc tai ù như xay lúa. Quý ròm lao vào tai Tiểu Long:

- Mà nghe tên mấy loại cá này chưa hả mập?

Tiểu Long hít vào một hơi:

- Tao chỉ biết mỗi cá chuồn à.

- Tao nghi lắm!

Quý ròm hạ giọng. Rồi quay lại phía Tỉ Tỉ, nó liếm môi hỏi:

- Những loại cá vừa rồi bạn có phịa ra không vậy?

Tiểu Long cung hùa theo:

- Ủ, tụi này nghe lạ hoắc à!

- Những loại cá đó hoàn toàn có thật cả! - Tỉ Tỉ thần nhiên - tại mấy bạn không sống ở thôn quê nên mấy bạn không biết đó thôi!

Tiểu Long xuất thân từ nông nhưng rồi quê từ bé, vì vậy bị con nhỏ Tỉ Tỉ vợ đưa cả nắm liệ vào hạng “Thành thị mit đặc” luôn.

Tiểu Long tức sôinhưng chẳng biết cách nào chống chế, bèn khịt mũi chất vấn:

- Thế cá sóc là cá gì, bạn tả thử xem?

Tỉ Tỉ chẳng bối rối mấy may. Nó lim dim mắt, thao thao:

- Cá sóc là một loại cá nước ngọt, thân dài khoảng ba phân, đầu dẹt bằng, miệng nhỏ, có hai hàm răng. Thân cá sóc càng về đuôi càng dẹt, lưng bằng hơi xám, bụng lồi, màu trắng bạc. Người ta đánh bắt cá sóc bằng nhủi, dậm hoặc tát vũng....

Nghe Tỉ Tỉ tả bần lầu lầu, Tiểu Long và Quý ròm chỉ biết nghệt mặt nhìn nhau. Tỉ Tỉ kể tên cá, tụi nó ngơ ngác đã đành. Nhưng đến khi Tỉ Tỉ mô tả cụ thể cái con cá đó, tụi nó càng hoang mang hơn nữa. Quý ròm bụng bảo dạ: Nếu con nhỏ cố tình phịa ra hình dạng cả con cá lạ hoắc đó thì có tài thánh mình mới phát giác được.

Nghĩ vậy, nên khi Tiểu Long tức tối chất vấn tiếp:

- Thế còn cá gỏi, bạn thử tả...

Quý ròm liền xua tay:

- Thôi khỏi tả nữa, bây giờ tụi này về!

Muội Muội ngo ngoe:

- Sao hai bạn về sớm vậy?

Tỉ Tỉ cũng không giấu vẻ ngạc nhiên:

- Ủ, hôm nay đã học được gì đâu!

Quý ròm khoát tay:

- Bài này để bữa sau học tiếp, hôm nay tụi này tới giờ đi...ăn giỗ rồi!

Không để hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội hỏi tới hỏi lui, Quý ròm cầm tay Tiểu Long lôi tuột ra khỏi nhà.

Vừa ra tới đường Tiểu Long đã thắc mắc ngay:

- Bữa nay đi ăn giỗ ở đâu sao tao không nghe chú thím tao nói gì hết vậy?

- Giỗ đâu mà giỗ! - Quý ròm nhe răng cười - Đó là tao phịa ra để đánh bài chuồn thôi!

- Chuồn? - Tiểu Long trố mắt - Sao lại chuồn?

Quý ròm nhếch môi:

- Chứ ở lại làm gì? Ở lại hai con nhỏ đó có chơi trò dóc tổ, tụi mình cũng đâu có biết.

- Ờ há, Tiểu Long gật gù - Khi nãy nghe con nhỏ Tỉ Tỉ nói một tràng về cá sóc, tao chả hiểu gì cả....

Đang nói Tiểu Long bỗng giương mắt éch:

- Nhưng bỏ mề ngang như vậy bọn mình cũng đâu có biết gì hơn!

Quý ròm phẩy tay:

- Lát nữa tao với mày đón xe lên bưu điện huyện.

Quý ròm tuy không nói rõ ý nhưng nghe thoáng qua Tiểu Long đã hiểu ngay bạn mình muốn gì. Trước đây lúc chuẩn bị thám thính ngôi nhà ma trên đồi Cắt Cỏ, Quý ròm cũng rủ Tiểu Long lên bưu điện huyện gọi điện thoại về cho nhỏ Hạnh. Lần đó nhờ nhỏ Hạnh cung cấp câu thần chú hộ mệnh " Án ma ni bát mê hồng", bọn Quý ròm mới đủ can đảm lần mò lên đồi Cắt cỏ vào lúc đêm hôm.

Lần này chắc thằng ròm lại định cầu cứu nhà thông thái mang kính cận! - Tiểu Long hân haon nhủ bụng - Ai chứ nhỏ Hạnh chắc chắn sẽ biết ngay những loại cá sóc, cá doi, cá bướm lạ tai kia là có thật hay không. Nếu thực sự chị em con nhỏ Tỉ Tỉ loe mình và thằng ròm, tụi nó sẽ bị lật tẩy ngay tút xuyệt! Ý nghĩ trong đầu khiến Tiểu Long phần khởi còn hơn là đi ăn giỗ thật. Nó giục Quý ròm:

- Ăn cơm trưa xong là tụi mình đi ngay nhé mày!

- Ủ ăn xong là đi ngay!

Quý ròm hùng hổ gật đầu, nó nôn nóng còn hơn cả Tiểu Long. Tiểu Long dù sao cũng là giáo viên phụ, có bị học trò đùa bỡn một tí cũng không sao. Còn nó là giáo viên chính không thể để học trò quay như quay để được. Giáo viên chính về thôn quê dạy học, kiến thức về cua cá có thể không bằng học trò quanh năm lợi ruộng. Giáo viên chính có thể không biết cá sóc, cá doi quả thật có cái thứ cá quỷ quái đó trên đời. Nhưng nếu đó chỉ là trò bịp, nghĩa là nếu thầy giáo bị học trò cho vào xiềng, thì quả là mất mặt cho thầy quá xá!

Chiều đó, Tiểu Long và Quý ròm đạp xe lên huyện với vẻ hớn hở như cảnh sát sắp sửa bắt được trộm.

Cũng như lần trước, đến trước nhà bưu điện, Quý ròm xông xộc tiến vào bên trong, còn Tiểu Long đứng đợi ngoài cổng.

Tiểu Long đứng ngốc cổ khoảng mười phút, nhai chưa hết một thỏi kẹo chewing-gum đã thấy quý ròm thất thiếu bước ra.

Bộ dạng của thằng ròm làm Tiểu Long tròn mắt:

- Mày sao thế? không gặp được nhỏ Hạnh hả?
- Gặp! Nó đi Bảo Lộc mới về hôm qua! - Quý ròm tủi ngui đáp.

Tiểu Long càng ngạc nhiên:

- Gặp sao trông mày ỉu xìu thế? Hay là nhỏ Hạnh cũng không biết các loại cá kia có thật hay không?
- Biết.
- Thế nó bảo sao?

Giọng Quý ròm nghe như một tiếng than:

- Nó bảo những loại cá đó đều có thật tất!

Hào khí trong lòng Tiểu Long bỗng chốc xẹp lép. Cũng như Quý ròm, nó đang hăm hở lật tẩy hai con nhỏ lấu lỉnh kia. Nó đang chờ nhỏ Hạnh xác nhận những thứ cá lạ hoắc lạ hươ kia chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng. Nào ngờ sự thật không phải như vậy. Sự thật là nó và Quý ròm dốt đặc cán mai. Sự thật là Tỉ Tỉ Muội Muội giỏi ơi là giỏi.

- Thế nhỏ Hạnh có điều tra tại sao tụi mình lại hỏi về chuyện này không?
- Có.

Tiểu Long nơm nớp:

- Thế mày trả lời sao?

Tiểu Long không biết Quý ròm sợ lộ chuyện này ra ngoài còn hơn cả nó. Vì vậy nó thở phào khi thấy thằng ròm nhe răng cười:

- Tao giấu bí chuyện tao và mày dạy học. Tao bảo tao và mày nghe tụi thằng Lượm và Tắc Kè Bông rủ đi câu cá, lại toàn thứ cá lạ hoắc nên phải điện về hỏi cho rõ!

Tiểu Long liếm môi:

- Thế nhỏ Hạnh có tin không?
- Tao không biết! - Quý ròm ngần ngừ - Nhưng tao nghe nó cười.
- Cười!
- Ủ, nó cười và bảo hầu hết các loại cá tao hỏi đều là cá biển, làm sao câu được

Tiểu Long nín thở:

- Thế mày đáp sao?

Tao bảo quê Tiểu Long ở...sát rạt bên biển, đi đứng không khéo rớt xuống nước như chơi.Tao còn bảo trước đây tao và mày ra biển câu cá hoài.

- Ủ, mày phịa hay lắm!- Tiểu Long khen bạn.
- Chả hay tí ông cụ nao! - Quý ròm buồn xo - Hoá ra cá dơi là loại cá sống sát đáy biển, có thánh mới câu được. Còn cá nhồng và cá ó toàn là loại cá lớn, có thể tấn công người và đánh đắm cả tàu thuyền. Đến khi nhỏ Hạnh nói huych toẹt ra, tao mới biết.

Tiểu Long lo lắng:

- Rồi nó bảo sao?
- Nó chả bảo sao cả. Nó chỉ nói thêm một câu rồi cúp máy.

- Nó nói câu gì?

- Đúng ra nó có bốn chữ thôi.

Tiểu Long cắn môi:

- Bốn chữ gì?

- Nó nói “xạo ơi là xạo”

Tiểu Long thở dài đánh thượt:

- Thế là nó không tin tụi mình rồi.

Quý ròm khoát tay:

- Kệ nó

Tiểu Long vẫn không yên tâm:

- Kệ sao được mà kệ! Mai mốt gặp lại, thế nào nó cũng chất vấn ra trò cho xem!

- Mày đừng lo! - Quý ròm nháy mắt - Lúc đó mình sẽ đổ hết tội lên đầu Tắc Kè Bông và thằng Lượm. Mình sẽ bảo mình bị tụi nó lừa.

Tắc Kè Bông và Lượm không biết Quý ròm đang toan tính “hăm Hại ” mình.

Thấy Tiểu Long và Quý ròm dạo này thường xuyên biến khỏi nhà, Tắc Kè Bông tò mò:

- Tui mày lúc này thường tới đâu thế?

Quý ròm gãi má:

- Ờ,ờ tụi tao đi chơi.

Tắc Kè Bông không tha hồ:

- Đi chơi là đi đâu?

- Đi chơi là đi chơi chứ còn đi đâu!

Quý ròm liếc môi đáp, ngạc nhiên thấy mình bối rối quá thế. Mà chuyện tình cờ gặp gỡ và quen biết hai chị em Tỉ Tỉ Muội Muội đâu có gì là.... bậy bạ. Rồi thấy Tỉ Tỉ và Muội Muội vì hoàn cảnh khó khăn phải nghỉ học mấy năm, nó và Tiểu Long thương tình nhận dạy kèm cho hai chị em ôn thi vào lớp sáu lại càng chính đáng quá xá cỡ. Chỉ có những người “Hiệp Nghĩa” mới hành động như thế. Vậy mà không hiểu sao nghe Tắc Kè Bông gạn hỏi, Quý ròm lại dậm ập a ập úng. Nó cứ thấy ngượng ngịu thế nào.

Tiểu Long cũng ở trong tâm trạng như thế. Vì vậy khi nghe Tắc Kè Bông quay qua nó. tình quái hỏi:

- Tụi mày đi xuống Xóm Dưới phải không?

Nó mừng rỡ gật đầu ngay:

- Ủ, tụi tao đi thăm thằng Dế Lửa!

Khi xác nhận như vậy Tiểu Long định ninh thằng tắc kè Bông, vốn không bao giờ đặt chân qua lãnh địa của bọn nhóc tì Xóm Dưới vì quá nhiều “ân oán giang hồ” với đối phương, sẽ không tài nào khám phá ra sự dỏm tở của nó. Nó quên phắt gần đây thủ lĩnh Xóm Trên và thủ lĩnh Xóm Dưới đã bắt tay giảng hoà. Nó quên phắt rằng để đối phó với bọn nhóc xóm Đầu Cầu hung hãn, Tắc Kè Bông và Dế Lửa đã chung lưng đấu cật mấy tháng nay.

Vì vậy, Tiểu Long vừa đáp xong, Tắc Kè Bông đã cười hê hê:

- Nói dỏm mà cũng không biết cách! Hôm qua thằng Dế Lửa mới hỏi tụi tao tụi mày làm gì mà không ghé thăm nó đây mà.

Câu nói Nó dục mặt như thẳng bừ nhìn giữ dứa. Bụng không ngớt kêu khổ thầm.

- Tiểu Long không nói dóc đâu! - Thấy bạn bị sụp hố, Quý ròm vội vã can thiệp - Tụi tao quả có đi xuống Xóm Dưới thật. Nhưng mới đi được nửa đường, thằng Tiểu Long bỗng...đau bụng, thế là tụi tao đành phải quay về.

Tắc Kè Bông bừu môi:

- Lại thêm một đứa dóc tở! Người ta đau bụng thì chỉ có đau một lần thôi chứ, tụi mày chuồn đi chơi mấy ngày nay, chẳng lẽ ngày nào cũng đau bụng quay về?

- Ủ, cái bụng thằng Tiểu Long kỳ quái lắm!- Quý ròm tắc lưỡi đáp bừa - Cái bụng nó không giống như cái bụng người ta, đã đau là đau liên tục cả tháng hà.

Thấy Quý ròm ba hoa quá trốn, sợ Tắc kè Bông không tin, Tiểu Long bèn vỗ tay lên bụng, phụ họa:

- Ủ, cái bụng tao nó thế nào ấy! Không tin mày sờ thử coi!

Tắc Kè Bông sờ tay lên bụng Tiểu Longm ngoe cổ nghe ngóng:

- Có gì khác lạ đâu?

Tiểu Long gồng bụng:

- Mày ấn mạnh tay vào đi!

Tắc Kè Bông ấn mạnh tay.

- Thấy gì lạ không? Tiểu Long hỏi:

- Ủ, cá bụng mày cứng ngắc à.

Tiểu Long bước lui một bước, xoa tay lên bụng mặt nhăn nhó:

- Ôi, mày mới ấn có một tí mà tao đã thấy đau đau rồi!

Nãy giờ muốn rút khỏi thằng Tắc Kè Bông hay hỏi này đến chến chết được nhưng chẳng biết làm sao, nay thấy Tiểu Long than vãn, Quý ròm liền chộp ngay cơ hội. Nó kéo tay Tiểu Long:

- Thôi mày vào nhà nằm nghỉ đi! Nếu mày nói chuyện nhiều, hơi thoát tuột ra hết, bụng mày sẽ.... đứt thành từng khúc đấy!

5. Chương 05

Chương 5

Tiểu Long và Quý ròm mới đặt chân qua ngưỡng cửa, chưa kịp ngồi xuống ghế, Tỉ Tỉ đã cười cười hỏi:

- Hôm nay mấy bạn có định đi ăn giỗ nữa không?

- Không, không! Giỗ đâu mà giỗ hoài vậy!

Quý ròm giật thót. Vừa đáp nó vừa kéo cuốn sách trên bàn lại gần, bụng nơm nớp không biết con nhỏ lém lỉnh này có nghĩ ngờ gì không mà mới sáng sớm đã hỏi độp một câu gay cấn như thế.

Để khoả lấp,nó vội vàng hắng giọng:

- Chúng ta học tiếp bài hôm nọ nhé!

Rồi không để hai cô học trò kịp mở miệng, nó tuôn một tràng:

- Hôm nay chúng ta sẽ ôn lại các bài tập về từ ngữ. Trong kho tàng từ ngữ dân gian, có rất nhiều thành ngữ liên quan đến cá. Thành ngữ ” Mồm rộng như mồm cá ngáo” là một ví dụ.Bây giờ tôi sẽ nêu lên về đầu, mấy bạn sẽ tìm những loài cá thích hợp điền vào vế sau nhé!

Tỉ Tỉ mím cười chi không nói gì, còn Muội Muội thì mở to đôi mắt đen láy, gật đầu giục:

- Tụi này hiểu rồi, bạn Quý đọc đi!

Quý ròm nhìn vào trang sách, bụng yên chí lớn. Thành ngữ là những câu có sẵn, nó không sợ hai cô học trò bất ngờ nêu ra những loại cá bí hiểm như lần trước.

- Bạn Tỉ Tỉ trả lời trước nghe! - Quý ròm khề hăng giọng - Đầu bẹt như đầu cá gì?

- Cá trê! Tỉ Tỉ đáp không cần suy nghĩ

- Giải lắm! - Quý ròm gật gù - Giờ tới phiên Muội Muội!

Quý ròm nhìn vào mắt Muội Muội, hỏi:

- Mắt đỏ như mắt cá gì? Bạn phải....

Đang nói, Quý ròm bỗng bối rối ngoảnh mặt đi chỗ khác. Trong một thoáng, nó không hiểu tại sao đôi mắt đen như hai hạt nhãn của cô học trò Muội Muội lại khiến nó không dám nhìn lâu. Chắc vì từ trước đến nay nó chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt nào đen láy và long lanh như vậy. Đang hỏi về “mắt đỏ” nhưng đầu óc nó lúc này chỉ toàn nghĩ ngợi vẩn vơ về “mắt đen”. Nó nghĩ lẽ ra trong kho tàng thành ngữ, ngoài câu “phải có thêm câu “Mắt đỏ như mắt cá chày” phải có thêm câu “Mắt đen như mắt Muội Muội”, như thế thì mới gọi là đầy đủ được.

- Làm gì bạn Quý ngẩn ra thế? Hỏi tiếp câu mới đi chứ?

Giọng Tỉ Tỉ vang lên cắt đứt giấc mơ cụt ngủn của Quý ròm. Nó giật bắn và á úng hỏi:

- Ờ, ờ..bạn Muội Muội trả lời chưa vậy?

Muội Muội bưng miệng cười:

- Tôi trả lời lâu rồi, bộ bạn Quý không nghe hở?

- Ờ, ờ... không nghe! - Quý ròm áp hai tay lên thái dương - Đạo này không hiểu sao tại tôi thỉnh thoảng lại kêu u u. Những lúc đó, sấm nổ bên tai tôi cũng chẳng nghe thấy nua là!

Muội Muội lộ vẻ lo lắng:

- Như thế bạn Quý phải đi khám bệnh ngay đi! Đang đi đường, nhờ tại bạn thỉnh thoảng bị ù như thế thì nguy hiểm lắm. Lúc đó bạn sẽ chẳng nghe thấy tiếng còi xe được.

- Ờ, ờ...Khi nào về thành phố, tôi sẽ đi khám! - Quý ròm cảm động nói - À, vừa rồi Muội Muội trả lời là cá gì vậy?

Tiểu Long vọt miệng:

- Khi này Muội Muội đáp là cá chày.

- Cá chày hở? Cá chày là đúng rồi! Muội Muội giỏi ghê!

Quý ròm hào phóng khen, thậm chí suýt chút nữa nó đã reo lên. Rồi chợt thấy giọng điệu của mình có vẻ nịnh nọt quá xá, chẳng ra dáng một thầy giáo uy nghi chút nào, nó liền quay sang Tỉ Tỉ, cố lấy lại phong thái đĩnh đạc:

- Bây giờ tôi hỏi tiếp nghe! Ban Tỉ Tỉ nghe cho rõ nè! Người gầy như con cá gì?

Tỉ Tỉ chớp mắt:

- Cá Ngải.

Hai tiến cá ngải lạ hoặc khiến “giáo viên chính” lẫn “giáo viên phụ giảng” ngẩn tò te. Căn cứ vào sách vở thì đó là thành ngữ “Người gầy như con cá mắm”. Như vậy con cá đó phải là cá mắm. Như vậy có nghĩa là Tỉ Tỉ đã trả lời sai bét bẽ bẽ. Theo lệ thường, lẽ ra Quý ròm phải lớn giọng quở trách và cho cô học trò Tỉ Tỉ điểm 0 ngay lập tức. Nhưng hôm trước bị hổ một lần, Quý ròm sợ Tỉ Tỉ có những kiến thức đặc biệt

về cá thành ngữ liên quan đến cá nên không giám ra oai. Nó nghĩ một khi đã có cá bướm, thì cũng rất có thể có cá ngài trong cõi trần gian rộng lớn này, bèn dè dặt hỏi lại:

- Cá Ngài là cá nước ngọt hay cá nước mặn? Sao tôi nghe lạ hoắc vậy?

Tỉ Tỉ diềm nhiên:

- Đây không phải là cá nước ngọt hay nước mặn. Cá này sống trên mặt đất.

Tiểu Long chưng hửng:

- Làm gì có thứ cá sống trên mặt đất!

- Thế mà có đấy! - Tỉ Tỉ chợt toét miệng cười - “Cá ngài” tức là cá “ngài pháp sư” đó! ” Ngài pháp sư” chả gầy nhom là gì!

Trong khi con nhỏ Tỉ Tỉ cười tươi như hoa, con nhỏ Muội Muội ý tứ quay mặt đi chỗ khác. Nhưng nhìn đôi vai đang run bần bật của nó, Tiểu Long và Quý ròm biết tổng con nhỏ này cũng đang ôm bụng cười nhưng cổ không để bật ra tiếng đó thôi.

Mặt Tiểu Long thoáng chốc đỏ ra vì sững sốt. Còn Quý ròm thì bưng bưng nổi giận. Trong một thoáng nó chang còn nhớ gì “mắt đen mắt đỏ”. Nó thu nắm đấm, đấm một phát lên trời:

- Trời ơi là trời! Mấy bạn học không lo học, chỉ toàn nghịch phá thế này thì ai chịu thấu hử trời?

Rồi nó thống thiết rên rỉ:

- Học trò đã chẳng coi tinh thần “tôn sư trọng đạo” ra cái củ cà rốt gì thì thầy giáo này xin giã từ nghề sư phạm thôi!

Trong lúc phẫn nộ, Quý ròm quên mất mình là...Quý ròm. Nó đã tưởng mình đã đứng trên bục giảng ba mươi năm. Nó tưởng mình là cô Trinh đang bị băng tứ quây chọc phá.

Quý ròm chán nghề dạy học lắm rồi. Nó đứng phất dậy:

- Về thôi Tiểu Long!

- Gượm đã! - Tiểu Long quỳnh quít nín áo bạn - “Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh” rồi từ từ...

Quý ròm không để Tiểu Long nói dứt câu. Nó sầm mặt hất tay thẳng mập:

- Mày ở đó “ăn bánh uống nước” đi! tao về!

Rồi dùng dùng đi ra cửa.

Phản ứng bất ngờ của Quý ròm khiến con nhỏ Muội Muội đang cười hoá khóc. Cặp mắt nó bắt đầu ngân ngấn nước

Còn Tỉ Tỉ thì miệng mồm méo xệch. Nó chạy theo Quý ròm, năn nỉ không ngớt miệng.

- Ban Quý ơi, quay lại đi! Tôi chỉ đùa một tí cho vui thôi mà! Lần sau tôi sẽ không....

Nhưng QUÝ ròm không buồn để những lời khẩn khoản đó vào tai. Đối với nó không còn lần sau nữa. Chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng buồn ngoảnh lại, nó cầm đầu cầm cổ đi thẳng một mạch.

Tiểu Long trông ngang ngó dọc một hồi, chẳng biết làm gì, đành ngơ ngác lần ra cửa, nổi gót Quý ròm.

Khua chân vài lượt, Tiểu Long đã đuổi kịp bạn. Nhưng thấy mặt mày thẳng ròm vẫn còn hầm hầm, nó không giám mở miệng.

Quý ròm vẫn đang sôi gan lắm. Nó chờ Tiểu Long hé môi để xổ cơn bực bội. Nhưng chờ hoài , thấy thẳng mập vẫn im như thóc, nó chẳng có cơ lên tiếng, lại thêm quạu:

- Làm gì mà mày câm như hến thế? Bộ thấy tao bị con nhỏ Tỉ Tỉ đem ra điều cốt, mày khoái chí lắm hả?

- O, cái thẳng nay!- Tiểu Long rụt cổ và cảnh giác nhích ra xa - Tự nhiên lại giận cá chém thớt kìa.

- Giận cá cái đầu mày! - Quý ròm gầm lên - Kể từ giờ phút này, tao không muốn nghe bất cứ ai nhắc đến cái từ cá chết tiệt kia nữa

- Không nhắc thì không nhắc!

Tiểu Long lườm bâu và cố tình đi tụt lại phía sau để khỏi phải trò chuyện lời thôi. Ai mà biết được trong khi vui miệng, con người ta có cao hứng nhắc đến cái từ cá cấm kị kia không.

Nhưng dù dè phòng đến mấy, Tiểu Long vẫn không tránh khỏi có lúc sơ sẩy.

Buổi trưa đang ngồi ăn cơm, thấy trong mâm có đĩa cá kho thơm phức, Tiểu Long ngược nhìn Thím Nam sa ng:

- Cá này là cá gì vậy thím?

- Cá phèn dó cháu.

Vừa trả lời xong, Thím bỗng trở mặt sùng sốt khi thấy Tiểu Long ngoác miệng kêu “oái” một tiếng, người bật nảy như bị ong đốt.

- Gì vậy cháu? - Thím lo lắng hỏi.

- Dạ không có gì ạ.

Tiểu Long nhăn nhó đáp, nó không thể nói thật là do mình vừa lơ dềnh nhắc đến từ cá nên bị thằng ròm đập cho một cú như búa nện vào chân. Hơn nữa chuyện xảy ra dưới.... gầm bàn, nếu có tố cáo, thằng ròm chắc chắn sẽ chối phăng.

- Cháu đừng giấu thím! - Thím Năm vẫn không yên tâm - Chắc là có con gì vừa đốt cháu!

Lượm vọt miệng:

- Đốt nhảy dựng như vậy chắc là ong rồi!

Tiểu Long lắc đầu:

- Không phải ong đâu! Đốt lén lút như thế chắc là... “cá ngai” đấy.

Vừa trả đũa thằng ròm, Tiểu Long vừa thận trọng cho chân lên ghế.

Quý ròm dẫu có mắt dưới chân. Nó không hay thằng mập đã lấu lỉnh rứt chân lại, cứ ngiên rảng ngiên lợi dầm một phát thật lực vào chỗ cũ. Chẳng may lúc đó chú Năm Chiếu ngồi đối diện với Tiểu Long đang duỗi chân ra.

Vì vậy mà khi Thím Nam Sang và thằng Lượm đang nghệt mặt cố đoán xem “cá ngai” là con gì và tại sao lại lén lút đốt người thì chú Năm Chiếu giật bắn người, suýt chút nữa chú vọt 5 thẳng lên trần nhà như pháo thăng thiên. Chú kêu “ôi” một tiếng, còn kêu lớn hơn Tiểu Long khi nãy, miếng cá vừa ngậm vào miệng chưa kịp nhai, đã bắn tung ra bàn.

Những người ngồi quanh bàn ăn lúc này mỗi người phản ứng mỗi khác. Tiểu Long che miệng cố nén cười, Quý ròm mặt mày xanh lè xanh lét, vờ cầm dưa và cơm, thằng Lượm thì đưa mắt dò xét hai ông anh với vẻ ngờ vực, còn Thím Năm Sang thì quay qua chú Năm Chiếu, thap thỏm hỏi:

- Chuyện gì thế hở ông?

Nhưng chú Năm Chiếu cũng chẳng còn ở chỗ cũ để trả lời thím. Đầu chú lúc này đã chui xuống gầm bàn. Từ bên dưới, giọng chú hỗn hển vọng lên:

- Dứa ác ôn nào vừa đạp lên chân tao đau điếng vậy hử?

6. Chương 06

Chương 6

Giã từ con đường đất dẫn lên chợ Ngã Ba, giã từ những ngày làm thầy ngán ngủi, bây giờ cứ sáng ra Tiểu Long và Quý ròm lại lẻo đẻo theo thằng Lượm đánh bò xuống bãi thả dưới chân đồi cắt cỏ.

Thằng Lượm thấy hai ông anh đi theo mình thì khoái chí lắm. Nó khoe:

- Ở bãi thả, tụi nó bày ra lắm trò, anh Tiểu Long và anh Quý xuống đó chơi, ở nhà làm gì chán chết.

Thủ Lĩnh Xóm Dưới gặp bọn Quý ròm mừng mừng tủi tủi:

- Tao tưởng hai đứa mày quên tao rồi chứ!

Tiểu Long vỗ lên lưng Đế Lửa:

- Thằng Lượm đã chẳng nói cho mày nghe rồi còn gì! Tụi tao kẹt mấy con ma nơi nhà ông sáu cảnh.

- Nhưng vụ đó đã xong cả tuần nay rồi kia mà! Giọng Đế Lửa chưa nguôi giận hờn.

Tiểu Long gat mũi:

- Thì vậy!

- Thế cả tuần nay bọn mày làm gì mà không xuống đây chơi?

Quý ròm giở bài bản cũ:

- Bọn này mấy lần định đến thăm mày nhưng cứ đi nửa đường, tăng Tiểu Long lại đau bụng, thế là phải quay về cả chục lần như vậy!

- Thằng Tắc Kè có nói tao nghe chuyện đó!- Đế Lửa nhún vai - Nhưng vụ đau bụng này tụi bây chỉ ạt được thằng Tắc Kè Bông thôi, không gạt được tao đâu!

Quý ròm quả quyết:

- Tụi tao không gạt mày đâu. Thằng Tiểu Long dạo này không hiểu sao lúc nào cũng đau bụng.

Tiểu Long liền nhăn nhó ấn tay lên bụng

- Ồ, ngay bây giờ tao đã thấy đau rồi nè

Tiểu Long cố làm bộ làm tịch. Nó không kêu Đế Lửa sờ tay vào bụng, chỉ ra sức quần quai. Nó biết thủ lĩnh Xóm Dưới là “Cao thủ võ lâm”, không dễ gạt như Tắc Kè Bông. Tiểu Long gồng bụng lên là Đế Lửa biết liền.

Đế Lửa nhìn Tiểu Long với ánh mắt bán tín bán nghi:

- Mày đau bụng thật hử?

Tiểu Long gật đầu

Đế Lửa liếm môi:

- Đau quá xá là đau hử?

Tiểu Long lại gật đầu.

Đế Lửa nhiệt tình;

- Vậy để tao chạy về lấy dầu ra xức cho mày nhé?

- Thôi thôi - Tiểu Long lắc đầu - Bệnh đau bụng của tao lạ lắm. Xức dầu không hết đâu.

Đế Lửa chớp mắt:

- Thế làm sao nó hết?

- Chả làm sao cả! Đau một lát tự nhiên nó hết.

Thấy Tiểu Long mô tả bệnh đau bụng xoàng quá, Quý ròm lật đật bổ sung:

- Nó hết rồi thì linh lại đau lại. Cứ thế, mỗi ngày đau cả chục lần.

Dế Lửa khịt mũi:

- Mày đừng lo! Để ngày mai tao dẫn mày xuống nhà ông Giáo Hoá bốc thuốc.

Ông Giáo Hoá chữa bệnh giỏi nhất làng, ông của Tiểu Long cũng từng hốt thuốc của ông này. Vì vậy khi nghe Dế Lửa trưng ông Giáo Hoá ra, Tiểu Long hết được từ chối. Nó gật đầu, đau khổ:

- Ồ, để hôm nào rảnh tao đi với mày!

Tiểu Long đáp qua quýt và ngày hôm sau nó cùng Quý ròm trốn biệt.

Sáng, thằng Lượm dắt bò ra cổng đợi cả buổi, không thấy hai ông anh đâu liền cột bò vào gốc cau, ba chân bốn cẳng chạy đi tìm.

Lượm bắt gặp Tiểu Long và Quý ròm chỗ gốc khế cạnh giếng nước:

- Trời đất, sao hai anh còn ở đây?

Quý ròm thần nhiên:

- Không ở đây chứ ở đâu!

Thái độ Quý ròm khiến Lượm há hốc miệng:

- Bộ sáng nay hai anh không xuống Đồi Cắt Cỏ hả?

- Không! Quý ròm nhún vai - Bữa nay tụi tao ở nhà.

Lượm ngó Tiểu Long:

- Sáng nay thằng Dế Lửa hẹn anh ghé nhà ông Giáo Hoá bốc thuốc kia mà.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Nhưng bây giờ tao không đi được. Cái bụng tao tự dưng nó sao sao ấy.

Lượm gián mắt vào ông anh, giọng nghi ngờ:

Như vậy lẽ ra anh càng phải sớm ghé ông Giáo Hoá chứ!

Thấy thằng Lượm có vẻ như muốn vặn vẹo đến cùng, Quý ròm vờ sầm mặt:

- Lẽ ra cái đầu máy! Chuyện tụi tao để tụi tao lo. Mày lo đánh bò đi ăn kéo ba mày xách roi rượt chạy toé khói bây giờ!

Đợi thằng Lượm đi khuất, Quý ròm quay qua Tiểu Long toét miệng cười:

- Thấy thằng em mày lì lợm quá xá cỡ! hệt như mày vậy!

Tiểu Long không buồn bông phèng. Nó tặc lưỡi, giọng buồn thiu:

- Không đi theo thằng Lượm, tụi mình làm gì bây giờ?

Câu hỏi của Tiểu Long kéo Quý ròm quay về với thực tại. Nó thở đánh thượt:

- Ủ! tao cũng chẳng biết làm gì.

Trong lúc nói như vậy, đôi mắt đen láy của Muội Muội hiện ra mồn một trong óc nó. Tự dưng Quý ròm cảm thấy nhớ hai con nhỏ trên Xóm Đầu Cầu quá chừng. Nó cảm thấy cơn giận hôm nào của nó thật là vô lý. Nó là chúa nghịch ngợm, chúa bẻm mép. Xưa nay nó đã từng chọc ghẹo hàng tỉ người. Thế mà con nhỏ Tỉ Tỉ vui tính kia mới đùa với nó một câu, nó đã đỏ mặt tía tai, tuyên bố một đi không bao giờ trở lại. Nó thật chẳng ra gì.

Quý ròm liên án mình tôi tả. Nhưng nó chỉ lên án trong bụng thôi. Mặc dù đang hối hận ghê lắm nhưng nó không muốn thẳng mặt biết là nó đang hối hận. Nó sợ thẳng mặt triều.

Chả rõ Tiểu Long có nhớ hai cô học trò như Quý ròm hay không mà trong khi Quý ròm thần thờ nhìn lên cây khế thì nó đưa đôi mắt băng khuông nhìn ra cánh đồng bên kia bờ rào. Nó nhìn như vậy một hồi rồi chép miệng:

- Hay tụi mình ra ngoài suối câu cá đi!

Câu nói vừa thốt ra, Tiểu Long bỗng hốt hoảng đưa tay bịt miệng. Nó chợt nhớ Quý ròm cấm nó không được nhắc đến từ cá. Nó nhớ hôm qua chỉ vì lỡ miệng trong bữa cơm mà cả nó và chú Năm Chiêu đều bị thẳng ròm giam muốn sái giò. Tiểu Long không biết thẳng Quý ròm đang nằm đơng đưa trên chiếc võng và ngược mặt lên trời ngẩn ngơ đếm từng bông khế rụng kia không còn là thẳng Quý ròm mọi bữa. Thẳng Quý ròm này đã thôi giận dữ, trong lòng nó giờ đây đang ngập tràn hối hận.

Tiểu Long không biết, vì vậy nó ngạc nhiên khi thấy Quý ròm không đếm xỉa gì đến sự “phạm huý” của nó. Trước lời đề nghị của nó, thẳng ròm chỉ ừ một tiếng hờ hững rồi uể oải ngồi dậy.

Nếu những đôi mắt tinh tường chỉ cần quan sát tinh thần của đoàn quân lúc ra trận là có thể đoán trước được kết quả của trận đánh thì ở đây cũng có một điều gì na ná như vậy. Nhìn cái cảnh Tiểu Long và Quý ròm mỗi đứa một cần câu lò dò ra suối trong bộ tịch ỉu xiục của mấy con gà rù, ai cũng biết là buổi đi câu bắt chắc dĩ đó sẽ chẳng ra cái quái gì.

Quả vậy, Tiểu Long và Quý ròm ngồi gián mình bên bờ suối đến trưa trời trưa trệt chỉ giật được mỗi đứa một con cá nhép.

Đến khi mặt trời đứng bóng thì Quý ròm phải quần đứng dậy. nó ném con cá trên tay xuống nước

- Cho mày về với mẹ mày đây.

Hành động của Quý ròm khiến Tiểu Long há hốc miệng:

- Sao mày lại liệng đi?

Quý ròm lầu bầu:

- Có mỗi con đem về làm gì? Mày muốn làm trò cười cho thẳng Tắc Kè Bông chắc?

- Ờ há!

Tiểu Long chớp chớp mắt. Và bắt chước Quý ròm, nó ném con cá xuống lòng suối. Rồi vác cần lên vai lếch thếch theo thẳng ròm lần về lối cũ.

Tắc Kè Bông đón Tiểu Long và Quý ròm bằng ánh mắt dò hỏi:

- Tụi mày đi câu cá về đó à?

Quý ròm đập tay lên chiếc cần trúc, xẵng giọng:

- Mày biết rồi mà còn hỏi!

Không buồn để ý đến giọng điệu gây hấn của đối phương, Tắc Kè Bông tò mò nhìn Tiểu Long và Quý ròm từ đầu tới chân, tiếp tục chất vấn:

- Thế cá đâu? Tụi mày không câu được con nào sao?

- Sao lại không được con nào? - Quý ròm vênh mặt - Tui tao câu được tới mấy chục con nhưng rồi tui tao thả hết xuống nước.

Tắc Kè Bông ngạc nhiên:

- Sao thế?

Quý ròm nhún vai:

- Tui tao đi câu cốt lấy vui chứ đâu phải cốt được nhiều cá!

Thấy Quý ròm giờ “triết lí cao xa”, Tắc kè Bông hết ham thắc mắc. Nó chỉ bấu môi “xì” một tiếng:

- Đi về tay không như thế tao chẳng thấy vui tẹo nào! Rồi hững hờ bỏ đi.

Trưa đó, Quý ròm nằm day trở cả buổi vẫn không tài nào chợp mắt được. Nó Liếc sang Tiểu Long, thấy thằng này cũng đang mở mắt thao láo nhìn lên nóc nhà. Đã mấy lần Quý ròm tính mở miệng rủ bạn chiều nay lên nhà hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội chơi nhưng rồi nó cảm thấy ngượng ngượng thế nào, lại thôi.

Thằng mập đang nghĩ gì trong đầu thế nhỉ? Quý ròm tự hỏi, nó cựa quậy người và đưa mắt nhìn Tiểu Long.

Thấy Quý ròm cứ nhúc nhích hoài, Tiểu Long thúc Khuỷ tay vào hông bạn:

- Mày làm sao thế hở ròm?

- Tao đang nghĩ chiều nay tụi mình nên đi đâu? - Quý ròm thận trọng thăm dò.

Nhưng khổ một nỗi Tiểu Long cũng đang thận trọng...làm thinh. Chờ một hồi không nghe Tiểu Long ừ hử gì, Quý ròm nuốt ruột tiếp:

- Chẳng lẽ lại kéo nhau ra ngoài suối ngồi như sáng?

Tiểu Long thở phì:

- Tao chán ra suối lắm rồi.

Quý ròm mừng rơn:

- Không ra suối thì...lên đâu?

Thấy Quý ròm “gài” chữ “lên” vào câu hỏi một cách trắng trợn, Tiểu Long không buồn ngửa mặt nhìn lên nóc nhà nữa. Nó day ngang, nghiêng người nhìn bạn, toét miệng cười:

- Bộ mày muốn rủ tao lên Xóm Đầu Cầu hở?

- Ừ.

- Lên nhà hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội hở?

- Ừ.

Lần này ừ song Quý ròm đỏ mặt ngó lơ chỗ khác.

- Mày hết giận tụi nó rồi hở? - Tiểu Long vẫn lẳng nhăng.

- Giận thì vẫn giận! - Quý ròm làm ra vẻ _ Nhưng tao cứ thấy lo lo thế nào.

- Lo chuyện gì?

- Đang kèm tụi nó học, bọn mình bỏ ngang, nhờ tụi nó thi rớt thì nguy! Phải ghé xem tụi nó học hành ra sao!

Lý do Quý ròm đưa ra chính xác quá cỡ. Tiểu Long bật dậy như lò xo:

- Vậy tụi mình phải lên nhà tụi nó ngay!

Quý ròm trở mặt:

- Ngay bây giờ! - Tiểu Long hớn hở.

Thấy Tiểu Long còn sốt sắng hơn cả mình, Quý ròm không khỏi ngạc nhiên. Nhưng nó chỉ ngạc nhiên một chút thôi. Rồi hiểu ngay: Thì ra thằng mập cũng đang ở trong tâm trạng giống như mình. Nghỉ chơi với Tỉ Tỉ Muội Muội mấy bữa nay chắc nó buồn lắm!

7. Chương 07

Chương 7

Buổi sáng và buổi chiều chỉ cách nhau có một bữa cơm mà sự đời thay đổi đến chóng mặt. Cũng là thằng Quý ròm đó, cũng là thằng Tiểu Long đó, mà sao bước chân của chúng lúc này hùng dũng ghê, thật chẳng giống chút nào với dáng điệu uể oải lúc đi câu cá.

Quý ròm cứ đi vài bước lại lo lắng hỏi:

- Lên giờ này tụi nó có ở nhà không hở mày?

Tiểu Long quả quyết:

- Có chứ sao không.

Quý ròm vẫn chưa yên tâm:

- Mọi khi mình vẫn lên buổi sáng kia mà!

- Buổi nào cũng vậy thôi! - Tiểu Long trấn an bạn - Đang mùa ôn thi, tụi nó phải ở nhà suốt ngày để học bài chứ!

Quý ròm mặt tươi như hoa. Nó cao hứng buột miệng:

- Mày thông minh ghê!

Lời khen của Quý ròm làm Tiểu Long suýt chút nữa té lăn quay ra đất. Nó phải bấm môi để giữ cho thân người khỏi lảo đảo. Trước nay Quý ròm toàn chê nó chậm chạp, khờ khạo. Quý ròm chỉ khen nó là “đồ ngốc tử”. Từ “thông minh”, Quý ròm chỉ để dành khen cho nhỏ Hạnh. vậy mà bữa nay quý ròm bỗng hào phóng quá xá cỡ.

Tiểu Long cảm động khịt khịt mũi, vì nó biết tổng số dĩ thằng ròm khen nó vung tán tăn như thế chẳng qua do sắp được gặp lại hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội thôi.

Quý ròm vẫn tiếp tục hào hứng:

- Lat nữa tao sẽ xin lỗi Tỉ Tỉ Muội Muội

- Ủ.

- Tao sẽ thú nhận tao là người nóng nảy.

- Ủ.

- Tao sẽ bảo tụi nó là thật ra tao cũng rất thích đùa giỡn.

- Ủ.

- Học trò mà cứ đùa giỡn với thầy giáo lại càng vui hơn nữa, tụi nó cứ đùa thoải mái.

- Ủ.

- “Ừ, ừ” cái đầu mày! - Quý ròm nổi cáu - Bộ mày không còn từ nào khác hả?

- Nãy giờ tao đang bận theo dõi! - Tiểu Long khịt mũi, mắt vẫn nhìn chăm chăm ra phía trước - Có một người vừa vào nhà Tỉ Tỉ Muội Muội.

- Bà nó chứ ai!

- Không phải! - Tiểu Long đáp bằng giọng nghiêm trọng - Hình như là thằng Đế Lửa.

- Đế Lửa? - Đôi mắt Quý ròm vẽ thành hình chữ O - Nó ở Xóm Dưới mà mò lên đây làm gì?

- Tao chả rõ!

Quý ròm nhún vai:

- Chắc mày trông nhầm đó thôi!

Tiểu Long chưa kịp mở miệng thì thằng Dế Lửa đã chứng minh giùm nó.

Dế Lửa tút trong nhà Tỉ Tỉ MUội Muội hồi hả bước ra. Nó đi như chạy. Chân trước băng băng, mắt dán xuống cái giỏ trên tay, suýt chút nữa nó đâm sầm vào hai thằng bạn nó.

- Mày làm gì mà hốc tốc thế?

Tiếng Quý ròm vang lên làm Dế Lửa giật bắn, cái giỏ trên tay muốn rơi xuống đất.

- Ủa tụi mày...tụi mày đi đâu đây? - Dế lửa ngẩng lên, ngạc nhiên khi thấy Quý ròm và Tiểu Long đứng chắn trước mặt.

- Câu đó phải để tụi tao hỏi mày! - Quý ròm nheo nheo mắt - Mày đi đâu đây?

- Tao hả? - Dế Lửa luống cuống - Mẹ tao sai tao len chợ mua đồ.

Quý ròm nhướn cổ dòm vào cái giỏ trên tay Dế Lửa, thắc mắc.

- Đi chợ gì mà chỉ có vài chén chè thế này?

Tiểu Long bắt chước Quý ròm, thò đầu nhìn vào giỏ. Và nó bỗng reo lên:

- A, chè đậu ván này do bà ngoại của Tỉ Tỉ Muội Muội nấu đây mà!

Quý ròm nhìn chăm chăm vào mặt Dế Lửa:

- Thằng Tiểu Long nói đúng không hở mày?

Dế Lửa ấp úng:

- Ờ..ờ...đúng!

Quý ròm nhúu mày:

- Thế ra mày quen với hai con nhỏ đó hả?

- Đâu có! - Dế Lửa lắc đầu - Tao chỉ vào xin nước uống thôi!

Quý ròm bữu môi:

- Xin nước uống mà được cho chè mang về?

Dế lửa khịt mũi:

- Đó là tại bà cụ bỏ vào giỏ tao thôi! Bà bảo đem về ăn rồi khi nào đi chợ ghé trả chén cho bà!

Quý ròm đưa mắt nhìn Tiểu Long ra ý hỏi. Quý ròm sinh ra và lớn lên ở thành thị. Vì vậy nó không rõ có phải ở thôn quê người ta thường hành động kỳ quặc như thế hay không.

Bất gặp cái nhìn của thằng ròm, Tiểu Long khẽ gật đầu, ý bảo chuyện thằng Dế Lửa vừa kể không phải là chuyện lạ ở cái làng này.

Quý ròm lại nhìn vào giỏ tắc lưỡi:

- Thế mày đi chợ không mua gì à?

Dế lửa cào tay lên tóc:

- Mẹ tao bảo tao đi mua cá chồn thính. Nhưng ở chợ người ta bán hết rồi.

Lần thứ hai Quý ròm dậy nghi ngờ. Và cũng lần thứ hai nó không có cách nào để biết được thằng Dế Lửa có phải bịa chuyện hay không.

Chợt Quý ròm nhìn thấy hai chiếc khăn tay trong giỏ, cạnh mấy chén chè.

- Mày mua mấy khăn này à? - Quý ròm vừa hỏi vừa thò tay cầm lên hai chiếc khăn.

Đó là hai chiếc khăn thêu. Một chiếc thêu hình trái cam và hai chữ CH. Một chiếc thêu hình con dế đang phồng cánh, bên cạnh là hai chữ DM, những nét móc uốn lượn quấn quýt nhau trông rất đẹp mắt.

Tiểu Long ngắm chiếc khăn nhận xét:

- Trái cam này chắc là chị Cam may?

Quý ròm tiếp lời:

- Còn con Dế này chắc là may?

Tiểu Long tiếp tục làm thám tử:

- Như vậy hai chiếc khăn này chắc chắn không phải mua ở chợ?

Dế Lửa liêm môi:

- Tao mua ở chợ đấy!

- Xạo đi may! - Quý ròm nhún vai - Ở chợ làm sao người ta biết tên hai chị em may mà thêu hình trái cam và hình con dế vào đây?

- May chả biết gì mà cũng đòi bắt bẻ! - Dế Lửa nhếch mép - Tuần trước tao mua hai chiếc khăn này, rồi gửi lại nhờ người ta thêu, hôm nay ghé lấy!

Một lần nữa, Quý ròm cứng họng. Nó hoang mang đưa mắt liếc thẳng mặt. Nhưng lần này, ngay cả Tiểu Long cũng không rõ trên chợ Ngã Ba có thật đang tồn tại cái nghề thêu khăn này không. Vì vậy, trong khi Quý ròm giương mắt ếch nhìn nó thì nó cũng đực mặt nhìn lại thẳng ròm.

Hai đứa cứ đứng ngẩn ngó qua ngó lại như vậy hồi lâu, đến mức thẳng Dế Lửa giật hai chiếc khăn và xách giỏ bỏ đi từ hồi nào tụi nó cũng chẳng hay.

Đến khi Tiểu Long và Quý ròm choàng tỉnh thì Dế Lửa chỉ còn là một chấm nhỏ ở tít đằng xa, nom như... con dế

- Tao nghi quá may ạ! - Tiểu Long bắn khoản buột miệng.

- May nghi thẳng Dế Lửa chơi trò dóc tổ hủ?

- Ủ, tao nghĩ chắc nó chơi thân với hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội. Nó bảo không quen chỉ là vờ vịt thôi. Khi này nó quên nhắc tao chuyện đi bốc thuốc ở nhà ông giáo Hoá, chứng tỏ nó đang bối rối ghê lắm!

Quý ròm cau mày:

- Nhưng tại sao nó lại giấu tụi mình chuyện đó nhỉ?

- tao cũng không hiểu! - Tiểu Long ngơ ngác.

- Ủ, khó hiểu ghê! - Quý ròm chép miệng, cảm khái.

Tiểu Long hỏi:

- May thấy hai chiếc khăn khi này có gì lạ không?

- Tao chưa phát hiện được cái gì đặc biệt!

Quý ròm gãi má, ngập ngừng đáp. Nhưng rồi nó bỗng reo lên:

- A, Hai chữ CS chắc là tên của chị Cam và tên anh Sơn!

- Anh Sơn nào?

- Anh Sơn Kỹ sư trên huyện chứ anh sơn nào! May quên câu chuyện lần trước ở ngôi nhà ma trên đồi Cát Cỏ rồi sao?

Tiểu Long chớp chớp mắt:

- Nhưng sau bài về trừ tà ma của may, chị Cam đã chia tay với anh sơn rồi mà.

- Ối dào! - Quý ròm ra về sành sỏi - Chia tay rồi nói lại, nói lại rồi chia tay, chuyện đó có gì lạ đâu!

Về lỗi dôi của Quý ròm khiến Tiểu Long trở mắt:

- Sao mà biết?

- Tao hử?

Bị Tiểu Long hỏi vặn, Quý ròm đâm ú ớ. Nó lúng túng gãi đầu:

- Thì tao...xem trên phim, thấy người ta hay xử xự như vậy, lại còn khóc lóc nữa!

Rồi sợ thằng mập hoành hoệ tiếp về đề tài hóc búa này, Quý ròm xua tay:

- Mà thôi, mà đừng hỏi nữa! Chuyện người lớn rắc rối lắm, khi nào lớn lên mà sẽ khắc biết!

Thấy Quý ròm vẻ như muốn né tránh đề tài người lớn rắc rối này, Tiểu Long hỏi sang chuyện khác:

- Thế còn hai chữ DM? DM là gì?

Quý ròm vung tay:

- D đương nhiên là Dế rồi. Đó là tên thằng Dế Lửa. Quý ròm đập tay lên trán:

- Còn M....còn M..

- A, tao biết rồi! - Tiểu Long bắt thần reo lên - M chắc chắn là tên tắt của con nhỏ Muội Muội!

Quý ròm nghe như có luồng điện chạy qua người. Nó lẩm bẩm như người mộng du:

- Đúng rồi! M là Muội Muội...M là Muội Muội...

Tiểu Long quả đúng là ngốc tử. Nó không hiểu tâm trạng bạn mình lấy tẹo nào, lại bô bô:

- Như vậy hai chiếc khăn này là do Muội Muội thêu tặng thằng Dế Lửa. Vậy mà nó dám bảo là mua trên chợ.

8. Chương 08

Chương 8

Sư phụ như Quý ròm, thế gian xưa này hiếm có. Sư phụ không giúp đỡ cho đệ tử thì chớ, lại còn trù cho đệ tử thi đấu rất đố.

Nhưng hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội chưa tới số ... thì rớt.

Tiểu Long và Quý ròm vừa quay lưng, đã nghe tiếng Muội Muội thành linh gọi giật:

- Bạn Quý, bạn Tiểu Long! Hai bạn đi đâu đó, sao mấy hôm nay không ghé nhà chơi?

Hai đứa giật mình ngoảnh lại, thấy Muội Muội đang đứng vịn cổng rào và nhìn tụi nó bằng cặp mắt đăm đăm.

Từ khi phát hiện ra “tình bạn đặc biệt” giữa Dế Lửa và Muội Muội, Quý ròm cảm thấy ghét con nhỏ Muội Muội này thậm tệ. Nó thể trong bụng sẽ không bao giờ đặt chân vào căn nhà có bờ rào nở vàng hoa quỳnh anh đó nữa. Nó thể từ nay đến già sẽ không bao giờ thềm nhìn mặt Muội Muội.

Vậy mà vừa chạm vào đôi mắt đen lay láy của Muội Muội, vậy mà cái giọng nói êm ái của Muội Muội vừa cất lên bên tai, Quý ròm bỗng dưng ra lóng ngóng. Nó không biết nên làm thỉnh đi thẳng cho bỏ tức hay đứng lại nói chuyện. Nó liếc Tiểu Long, trù trừ:

- Sao mà?

Quý ròm không nhận ra những ngày gần đây nó chẳng tự quyết định được điều gì. Nó toàn hỏi ý kiến Tiểu Long. Chưa bao giờ nó hỏi ý kiến Tiểu Long nhiều như thế.

Tiểu Long được bạn hỏi ý kiến hoài thì khoái lắm. Nó ra oai bằng cách không thèm trả lời thẳng ròm. Nó ngược nhìn Muội Muội, khịt mũi đáp:

- Mấy hôm nay tui này bạn.

- Hai bạn bạn gì thế? - Muội Muội lại hỏi.

Tiểu Long nhún vai:

- Bạn nhiều thứ lắm.

Muội Muội chớp mắt:

- Thế bây giờ hai bạn có bạn không?

- Bây giờ hở?

Tiểu Long khẽ đưa mắt nhìn Quý ròm. Thấy bạn mình chẳng tỏ vẻ gì ngăn cản, nó bèn quay ra nhìn Muội Muội, cười khì:

- Bây giờ thì ... không!

Nghe vậy, Muội Muội mừng quýnh. Nó nói như reo:

- Vậy hai bạn vào nhà chơi đi!

- Vào thì vào.

Tiểu Long hớn hở gật đầu. Lần này nó chẳng buồn liếc Quý ròm. Nó biết thằng ròm ngoài mặt chỉ làm bộ làm tịch thế thôi. Trong bụng thằng ròm cũng giống như nó. Trong bụng thằng ròm cũng đang muốn “vào nhà chơi đi” đến chết được.

Muội Muội nhảy chân sáo đi trước, Tiểu Long và Quý ròm bèn lên theo sau. Gặp lại “học trò cũ”, hay “thầy” tất nhiên là vui mừng khôn xiết, nhưng nhớ lại không khí căng thẳng của “cuộc chia tay” hôm trước, hai “thầy” cứ thấy ngưỡng ngưỡng thế nào, mặt mày bất giác lơ lơ lảo lảo. Vì vậy mà cái cảnh Muội Muội dẫn Tiểu Long và Quý ròm vào nhà nom không khác mấy cảnh người ta áp giải những tên tù vượt ngục.

Tỉ Tỉ ngồi “phục” sẵn trong nhà. Tiểu Long và Quý ròm vừa đặt chân qua ngưỡng cửa, nó đã bật dậy, niềm nở:

- Chào hai bạn!

Tiểu Long mỉm cười:

- CHào Tỉ Tỉ! Bạn khoẻ không?

- Khoẻ lắm! - Tỉ Tỉ gật đầu - Nhất là mấy hôm nay không phải ôn thi, không phải học bài lại càng khoẻ hơn nữa!

Tiểu Long chứng minh dù sao đi nữa mình vẫn là một thằng khờ bằng cách nhướn mắt hỏi:

- Sao thế? Bộ mấy hôm nay hai bạn không bạn chuyện gì hả?

- Bạn gì đâu! - Tỉ Tỉ thản nhiên - Tại không có thầy nên học trò phải nghỉ học thôi!

Cái lối ăn nói xỏ xiên của đối phương khiến Tiểu Long dở cười dở mếu. Nó đưa tay quẹt mũi lia lịa và khẽ đánh mắt sang Quý ròm, chờ thằng này “phát hoả”.

Nhưng Quý ròm lúc này giống như một hòn núi lửa đang ngủ mê. Nó chẳng cẩu kỉnh thì chớ, lại nhe răng cười:

- Thôi mà, giận hoài!

Tỉ Tỉ lắc mái tóc:

- Tui này không biết giận đâu. Chỉ bạn giận tui này thì có!

Quý ròm gãi gáy:

- Tui này cũng không biết giận.

Tỉ Tỉ nhìn lom lom vào mặt Quý ròm:

- Bạn Quý nói thật đấy hở?

- Thật.

- Bạn không giận chuyện “con cá ngừ” hôm trước nữa hả?

- Không! - Quý ròm quả quyết, rồi sực nhớ đến những câu nói đã xấp xếp sẵn ở nhà, nó ngoác miệng hùng hồn - Tôi thành thật xin lỗi hai bạn chuyện bữa trước. Hôm đó quả là tôi hơi nóng nảy, chứ thật ra tôi cũng rất thích đùa giỡn. Học trò mà đùa giỡn với thầy giáo lại càng vui hơn nữa, từ nay về sau các bạn cứ đùa thoải mái

Quý ròm tuôn một tràng khiến Tiểu Long và Muội Muội bưng miệng cười. Nhất là vẻ thành khẩn của Quý ròm lúc này nom chẳng ra ông thầy tẹo nào, nó giống với vẻ mặt của một cậu học trò đang nhận lỗi trước mặt cô giáo hơn.

“Cô giáo” Tỉ Tỉ khoái chí, cười tít mắt:

- Bạn nói quá! Tui này đâu có dám đùa thoải mái ...

Quý ròm đang đã hăng máu. Nó vung tay:

- Chẳng có gì không dám! Bạn cứ đùa!

- Ngày nào cũng đùa?

- Đúng, ngày nào cũng đùa!

- Đùa suốt buổi?

Cứ đùa suốt buổi!

- Không thềm học chữ nào?

Quý ròm gật đầu như máy:

- Đúng, không thềm học chữ nào!

Trong khi Muội Muội quay mặt đi chỗ khác cười rung cả người thì Tiểu Long tái mặt thò tay giạt áo Quý ròm:

- Này

Quý ròm gạt phắt tay bạn:

- Tao đang nói chuyện mà mày làm trò gì thế? Mày có biết lịch sự là gì không?

Tiểu Long nhăn nhó:

- Nhưng vừa rồi mày bảo là không thềm học chữ nào

Lời nhắc nhở của Tiểu Long khiến Quý ròm giật đánh thót một cái. Như người nằm mơ sực tỉnh, quay sang cô học trò tinh quái, tức tối quát âm lên:

- Này, mấy bạn không lo học, chỉ toàn lo đùa giỡn thế này ai mà chịu thấu hả?

Từ khi nào Tỉ Tỉ đã giấu mặt sau hai bàn tay. Từ cái kẽ tay, Quý ròm nghe vọng ra tiếng trả lời của một người cô nén cười:

- Học trò mà đùa giỡn với thầy giáo mới vui chứ?

Lần thứ hai trong vòng một phút, Quý ròm đau khổ nhận ra mình đã sập bẫy đối phương. Nuốt ực một cái cho trôi ầm ức, nó cười méo xẹo:

Thì tôi giả vờ nạt nộ cũng cốt để đùa vui thôi mà

Muội Muội là con nhỏ dễ thương hết biết. Thấy Quý ròm mặt mày thoát xanh thoát đỏ, biết “thầy” mình ngượng ngập ghê lắm, nó liền đánh trống lảng:

- Bữa nay mình học môn gì há?

Như người chết đuối vớ được cọc, Quý ròm mừng rơn:

- À, đúng rồi! Mấy bạn lật tập ra học đi chứ!

Rồi sức nhớ tới “nỗi khổ cá ngừ” hôm trước, nó lật đặt tiếp:

- Bữa nay chúng ta không ôn môn tiếng Việt nữa! Chúng ta sẽ ôn itép môn toán!

Trong khi Tỉ Tỉ Muội Muội lật tập loạt soạt, Quý ròm cố lấy lại oai phong vừa bị con nhỏ Tỉ Tỉ làm giảm sút thể thảm bằng cách quay sang “giáo viên phụ giảng”, nghiêm nghị ra lệnh:

- Mày chọn một đề toán trong sách rồi đọc lên cho mấy bạn chép!

“Giáo viên phụ giảng” tuân lệnh răm rắp. Tiểu Long nhìn vào sách, háng giọng đọc. Oái oăm làm sao, Tiểu Long lại đọc trúng ngay cái đề “hắc ám” nhất:

- Một con cá nặng bao nhiêu nếu đuôi nó nặng 4 ký

Đang đọc nửa chừng, sức nhận ra có một con cá đang bơi lội tung tăng trong đề toán, Tiểu Long hết hồn, vội ngưng bật và đưa mắt liếc bạn.

- Đọc tiếp đi chứ liếc, liếc cái gì? - Quý ròm tức đến mức không biết làm gì hơn là phì cười - Số tao bữa nay chạy trời không khỏi nắng mà!

Tiểu Long rụt rè:

- Hay để tao đọc đề khác!

Tuy “ông thầy” bảo là đã hết giận chuyện bữa trước và hứa hẹn sẽ cho học trò tha hồ đùa giỡn, Muội Muội vẫn thấp thỏm không yên. Nó nhanh nhẩu hùa theo Tiểu Long:

- Đúng rồi đó, bạn Tiểu Long đọc đề khác đi! Đề này hai chị em tôi đã làm qua rồi!

Tiểu Long lật liền ba trang rồi gật gù chép miệng:

- Mấy bạn nghe kỹ cái đề này nè: Với hai mảnh bìa cứng hình chữ nhật, mỗi mảnh dài 18 cm, rộng 12 cm, Nam dự định cắt ra ở mỗi mảnh 6 hình vuông như hình bên

Tiểu Long xoay trang sách hướng về phía hai cô học trò:

- Hai cái hình như thế này này!

Đợi Tỉ Tỉ Muội Muội vẽ xong xuôi hai hình vẽ, Tiểu Long thu cuốn sách lại, đọc tiếp:

- Nam dự định cắt ra ở mỗi hình 6 mảnh hình vuông như hình bên để làm thành hai hộp diêm nhốt đế. Tính cạnh và diện tích toàn phần của mỗi hộp!

Tiểu Long quả là ngốc tử! Nó sợ “phạm húy”, mãi lo tránh chữ “cá”. Nó không biết chữ “đế” còn khiến bạn nó cáu sườn hơn chữ cá gấp tỉ lần.

Từ khi bước chân vào nhà, trông không khí vui vẻ của “phút giây hội ngộ”, lại bị con nhỏ Tỉ Tỉ trêu chọc tối tăm mặt mũi, Quý ròm quên phắt nỗi buồn Đế Lửa.

Đang vui hơn hớn, tự nhiên nghe Tiểu Long nhắc tới hộp diêm nhốt đế, Quý ròm cảm thấy như có ánh mây kéo ngang hồn mình.

Hình ảnh hai chữ DM thuê trên chiếc khăn hiện ra trong óc khiến mặt nó bỗng chốc dầu dàu.

Muội Muội không hiểu tâm sự của Quý ròm. Giải toán xong, nó nộp bài cho “thầy giáo”, ngạc nhiên thấy mặt “thầy” xụ xuống một đồng:

- Ủa, bạn Quý có chuyện gì buồn hử?

Quý ròm không dám nhìn lâu hai hạt nhãn trước mặt, bèn quay ra sân nắng ấp úng:

- Ôcó gì đâu!

Muội Muội cắn môi:

- Thế sao mon bạn buồn xo vậy?

- Buồn xo đâu mà buồn xo!

Muội Muội khẳng khẳng:

- Có! Tôi thấy bạn buồn nè!

Quý ròm buồn nẫu ruột, lại bị chính “thủ phạm” gây nên nỗi buồn cho mình hỏi tới hỏi lui hoài, nó phát bực xằng giọng:

- Ủ, tôi buồn đó! Rồi sao?

Muội Muội vẫn hoà nhã:

- Thế bạn buồn chuyện gì vậy?

Tự dưng Quý ròm thấy cổ họng mình khô rang.

- Buồn cái gì hử? - Nó nuốt nước bọt, ấp úng - Ờ, tôi buồncái đề toán!

Muội Muội ngơ ngác:

- Buồn cái đề toán? Cái đề toán có gì đâu mà buồn?

- Có đấy! - Quý ròm nhìn lên trời - Trong đề toán có cái hộp đế!

Lần thứ ba Muội Muội chớp đôi mắt nai:

- Bạn Quý ròm nói gì khó hiểu ghê! Tại sao bạn lại buồn con đế?

Quý ròm thở hắt ra:

- Bởi vì nó là con đế lửa!

Rồi Quý ròm nhắm tịt mắt:

- Mà Đế Lửa thì vừa từ trong nhà này đi ra!

Tới đây thì Tiểu Long hiểu ra nỗi buồn của bạn. Nó hăm hử phụ họa:

- Lại còn bỏ theo mấy chén chè đậu ván trong giỏ nữa!

Trời ơi là trời - Nghe Tiểu Long hứa theo mình “kết tội: thăng Đế Lửa, Quý ròm thầm kêu trời trong bụng

- Chán tcho thăng mập này ghê! Không biết nói gì thì làm thỉnh quách cho rồi! Nói vậy, hai con nhỏ này lại tưởng mình buồn vì tham ăn. Tội nó sẽ tưởng mình vì sợ thăng Đế Lửa ”xơi” hết chè đậu ván nên bộ dạng mình mới thiếu não làm vậy!

Quả như Quý ròm lo lắng, Tiểu Long vừa “thuyết minh” xong, Muội Muội liền tươi tỉnh trấn an:

- Bạn Quý đừng lo! Chè đậu ván ở trong bếp còn nhiều lắm!

- Đau phải tôi buồn vì ... thèm ăn chè!

Quý ròm cười như mếu. Rồi để giải oan, nó đành cắn môi nói thẳng:

- Tôi buồn vì mấy bạn giấu tội tôi thôi!

Lần này thì Muội Muội chưa kịp thắc mắc, Tỉ Tỉ đã vọt miệng:

- Bạn Quý nói gì thế? Tụi này giấu các bạn chuyện gì?

- Chuyện mấy bạnchơi thân với Đế Lửa đó!

- À, thì ra là chuyện đó! - Tỉ Tỉ mỉm cười, rồi nó thoát nghiêm mặt - Tụi này đâu có chơi thân. Đế Lửa chỉ vào xin nước uống.

- Tôi không tin.

Tỉ Tỉ nheo mắt:

- Đây là do bạn đa nghi thôi!

Quý ồm sục nhớ đến chuyện hôm trước. Nó nhếch môi, giọng đắc thắng:

- Mấy bạn bào không chơi thân với Đế Lửa sao lại biết nhà Đế Lửa không nuôi gà vịt?

Tỉ Tỉ là một con nhỏ đầy bản lĩnh. Nó không bối rối mấy may:

- Đó là Đế Lửa tự nói.

- Như vậy là Đế Lửa đã tới đây nhiều lần?

Tỉ Tỉ vẫn tỉnh khô:

- Khoảng hai, ba lần. Lần nào cũng vào xin nước uống.

Thấy Tỉ Tỉ đối đáp đầu ra đó, Quý ròm xụi lơ, hết ham vắn vẹo. Nó biết thừa con nhỏ này đang phịa chuyện nhưng không tìm ra sơ hở để bắt bẻ. Chỉ còn một chứng cứ cuối cùng: hai chiếc khăn thêu. Nhưng Quý ồm lại không muốn lôi chuyện đó ra. Nó cứ thấy ngưỡng chừng thế nào. Đó là chưa kể, nếu nó trưng chuyện hai chiếc khăn ra, con nhỏ Tỉ Tỉ mồm mép này ắt sẽ thừa sức giải thích trơn tru, trôi chảy.

Vì mậy mà sau một hồi tính lợi tính hại, nó thở dài chìa tay về phía Tỉ Tỉ, rài rĩ nói:

- Thôi bạn nộp bài làm của bạn đi!

9. Chương 09

Chương 9

Quý ròm nằm đong đưa trên chiếc võng gai bắc giữa gốc khế và gốc ổi cạnh giếng đá, đầu óc nghĩ ngợi tộn đầu đầu.

Bên cạnh, Tiểu Long nằm dài trên chiếc chõng tre kê dưới chái lá dọc vách. Trưa nay, thấy Quý ròm không ngủ, nó cũng lấy sách ra sau hè nằm đọc.

Hồi sáng hai đứa theo thằng Lượm xuống chơi đồi Cắt Cỏ. Còn vài hôm nữa, tụi nó phải về lại thành phố rồi, tụi nó không muốn từ chối lời mời của thằng Lượm. Tụi nó không muốn thằng Lượm buồn.

Như lần trước, thấy Tiểu Long và Quý ròm xuống chơi, Đế Lửa mừng lắm. Nó nhìn lom lom vào vạt áo trước bụng Tiểu Long, tò mò hỏi:

- Bụng mày hết đau rồi hử?

Tiểu Long không biết thằng này hỏi thật hay hỏi đùa. Nhìn về mặt Đế Lửa, nó có cảm giác thằng này đã quên mất cuộc đụng đầu trước nhà Tỉ Tỉ Muội Muội trưa hôm qua.

Tiểu Long ấn tay lên bụng:

- Vẫn còn đau!

Đế Lửa chớp mắt:

- Thế sao mày không chịu để tao dẫn xuống nhà ông Giáo Hoá?

Quý ròm hừ mũi:

- Bệnh của nó uống thuốc không hết đâu!

Dế Lửa nhìn Quý ròm, cặp lông mày nhíu lại:

- Thế làm sao mới hết?

Quý ròm nhếch mép:

- Phải ăn cá chuồn thính.

- Cá chuồn thính?

Dế Lửa ngạc nhiên, nó không biết thằng ròm đang cà khía nó chuyện hôm qua. Nó đưa tay gãi tai:

- Lạ thật đấy! Tao chưa nghe thấy ai trị bệnh bằng cá chuồn tính bao giờ!

Quý ròm gật gù:

- Nhưng bệnh của thằng Tiểu Long phải trị bằng cá chuồn thính. Bằng cả chè đậu ván nữa!

Tới đây thì Dế Lửa chợt hiểu. Nó đập tay lên vai Quý ròm, cười lớn lên:

- Mày trêu tao hoài!

Quý ròm nghiêm mặt:

- Mày quen hai con nhỏ đó lâu chưa?

- Hai con nhỏ nào?

- Mày đừng có vờ vịt! - Quý ròm nhăn nhó - Hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội chứ hai con nhỏ nào!

Dế Lửa nuốt nước bọt:

- Tao vào đó xin nước uống hai ba lần.

Dế Lửa trả lời giống hệt những gì Tỉ Tỉ nói hôm qua khiến Quý ròm đâm ngẩn ngơ:

- Mày nói thật đấy hử?

- Nói thật.

Quý ròm nhìn sâu vào mắt thủ lĩnh Xóm Dưới:

- Vậy mày với con nhỏ Muội Muội không phải là bạn đặc biệt hử?

- “Bạn đặc biệt” là sao? - Nó thuôn mặt nhìn thẳng ròm.

Quý ròm chưa kịp trả lời, Tiểu Long đã hăm hử vọt miệng “giải đáp thắc mắc”:

- Bạn đặc biệt mà cũng không biết! Bạn đặc biệt tức là bạn mà mày chỉ muốn nó chơi với một mình mày thôi, mày không thích nó chơi với bất cứ đứa con trai nào khác ấy mà!

Dế Lửa toét miệng cười:

- Như vậy thì tao với Muội Muội không phải là “bạn đặc biệt”!

Nụ cười của thủ lĩnh Xóm Dưới tươi rói và thành thật đến mức trong một thoáng Quý ròm không tin là đối phương đang chơi trò dỏc tổ.

Dường như sợ Tiểu Long và Quý ròm chưa tin hẳn, Dế Lửa vội vã nói thêm:

- Tụi mày cứ việc kết bạn với Tỉ Tỉ Muội Muội tha hồ. Tao cũng thích nhìn bốn đứa mày chơi thân với nhau lắm!

Dế Lửa làm Quý ròm cảm động quá chừng. Nó khụt khịt mũi, giọng băng khuâng:

- Nhưng đằng nào tụi tao cũng sắp rời khỏi làng này rồi! Tụi tao chỉ còn ở đây mấy ngày nữa!

Nổi buồn là thứ hay lây. Quý ròm dầu dầu làm Dế Lửa cũng dầu dầu theo. Nó đặt tay lên vai bạn, giọng buồn ngủi:

- Ủ, tụi mày chơi chưa bao lâu đã lại phải đi rồi, buồn ghê!

Rồi nó vuột miệng cảm khái:

- Tỉ Tỉ Muội Muội còn có thể sớm gặp lại tụi mày. Còn tao phải đợi đến hè sang năm.

Tiểu Long cười buồn:

- Tỉ Tỉ Muội Muội cũng như mày thôi, đằng nào cũng sáng năm tụi tao mới gặp lại, có khác gì đâu!

- Khác chứ! - Dế Lửa nhún vai - Biết đâu tụi mày sẽ gặp Tỉ Tỉ Muội Muội ở thành phố. Tỉ Tỉ Muội Muội bảo tao là tụi nó định đi thành phố chơi cho biết!

Bây giờ chợt nhớ lại lời thằng Dế Lửa nói, Tiểu long đặt cuốn sách xuống, ngóc đầu nhìn bạn:

- Quý ròm nè!

- Gì?

- Mày có tin lời thằng Dế Lửa nói không?

- Chuyện nó và Muội Muội không phải là bạn đặc biệt đó hở?

Tiểu Long nhăn mặt:

- Sao lúc nào mày cũng bần khoản cái chuyện bạn đặc biệt với bạn không đặc biệt thế? Tao hỏi là hỏi chuyện khác cơ!

Quý ròm cười hì hì:

- Chuyện khác là chuyện gì?

- Chuyện nó bảo Tỉ Tỉ Muội Muội định đi chơi thành phố đó. Mày nghĩ nó có nói thật không?

- Chuyện đó có gì là không thật! - Quý ròm nhướn mắt - Hôm trước nghe tao quảng cáo về thành phố quá trời, chắc hai con nhỏ đó nôn nao muốn đi chơi cho biết.

Tiểu Long lồm cồm bò dậy. Nó ngồi xếp bằng trên chông và đưa tay quẹt mũi, giọng thoáng ái ngại:

- Nhưng biết tụi nó thi vào lớp 6 có đậu không. Nếu rớt, chắc ngoai tụi nó không cho tụi nó đi quá!

- Mày đừng lo! - Quý ồm gật gù - Hai con nhỏ này thuộc loại thông minh đặc biệt, không thể nào thi rớt được!

Đôi mắt Quý ròm bỗng mơ màng:

- Nếu được học ở thành phố, Tỉ Tỉ Muội Muội có lẽ sẽ không kém gì nhỏ Hạnh đâu!

- Ủ! - Giọng Tiểu Long buồn ngủi - Tội nghiệp tụi nó ghê! Tự dưng lại bỏ học mất hai năm

Quý ròm nhìn lên tàng cây. Ở trên cao, những chiếc lá lọc ánh nắng trở nên xanh biếc như ngọc. Tự dưng Quý ròm thấy lòng bồi hồi quá thể. Hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội kia chẳng khác nào hai viên ngọc quý, nhưng vì không có ánh nắng chiếu qua nên mọi người không nhìn thấy vẻ xanh biếc lấp lánh của tụi nó đó thôi. Phải chi tụi nó có hoàn cảnh thuận lợi như mình.....

- Tiểu Long nè!

- Gì?

- Mày có tiền không?

- Chi vậy?

- Ngày mai trước khi ghé nhà Tỉ Tỉ Muội Muội, tao và mày lên chợ Ngã Ba....

- Mua cá chuồn thính hả?
- Cá chuồn thính cái đầu mày! - Quý ròm gầm gừ - Tao định truwóc khi chia tay Tỉ Tỉ Muội Muội, tụi mình sắm cho tụi nó ít tập, viết để tụi nó học.
- Tiểu Long ngập ngừng:
- Tao nghi quá!
- Nghi chuyện gì?
- Chúng nó lại xếp tập làm điều.
- Kệ tụi nó - Quý ròm khoát tay - Coi như đây là món quà kỉ niệm của lần đầu gặp gỡ. Minh tặng tụi nó, tụi nó muốn làm gì thì làm!
- Nhưng chắc tụi nó không đến nỗi “táng tận lương tâm” như mày nghĩ đâu!
- Tiểu Long cho tưa vào túi:
- Tao còn có mấy chục ngàn hà.
- Mấy chục ngàn là đủ rồi! - Quý ồm “triết lí” - Quà tặng Quý ở tình cảm chứ đâu phải ở tiền bạc!
- Quý ròm chìa tay ra:
- Nói vậy chứ đưa hết tiền đây!

10. Chương 10

Chương 10

Tiểu Long và Quý ròm chia tay nội, chia tay chú thím để ợt, chia tay Tắc Kè Bông và thằng Lượm để ợt. Chìa tay tui Dế Lửa ở xóm Dưới cũng để ợt. Chai tay hai thằng nhóc chủ quán kế nhà ông Sáu Cảnh càng để hơn nữa.

Vậy mà không hiểu sao đến khi chia tay Tỉ Tỉ Muội Muội, tụi nó lại lóng nga lóng ngóng và cảm thấy nao nao lạ. Nhất là Quý ròm, nó cứ cảm thấy bịn rịn sao sao ấy. Từ bé đến giờ, chưa bao giờ nó chia tay ai mà bụng dạ lại dục đặc dưng dằng đến thế. Nó cứ lo không biết khi nó và Tiểu Long bỏ đi rồi, hai đứa học trò của nó sẽ học hành thi cử ra sao và khi không có tụi nó, hai con nhỏ này sẽ chơi đùa với ai trong những tháng ngày còn lại. Nó lại lo khi vắng tụi nó, nhờ con nhỏ Tỉ Tỉ cao hứng muốn trêu chọc ai đó cho đỡ buồn sẽ chả biết lấy đâu ra người để trêu chọc. Lúc đó, chắc Tỉ Tỉ buồn lắm. Nhưng người buồn nhất hẳn sẽ là Muội Muội. Muội Muội ngoan hiền, không lém lỉnh tinh quái như Tỉ Tỉ, ắt sẽ không đủ bản lĩnh để vượt qua nỗi buồn khi... nhớ tụi nó.

Quý ròm hình dung trong đầu cảnh Muội Muội ngồi thẫn thờ trên bàn, chén chè đậu vẩn để lạnh tanh, ngụi ngất trước mặt, còn tay thì đang chống cằm nhìn theo những cụm mây bông bênh trôi về hướng thành phố. Quý ròm tưởng tượng đôi mắt đen như hai hạt nhãn của Muội Muội ràn rụa nước mắt, chùi hoài không hết, và bất thần nhủ bụng: Tội nó ghê, mình và Tiểu Long nhớ nó có chút xiu mà nó nhớ tụi mình quá trời quá đất!

Tóm lại, Quý ròm lo khi tụi nó bỏ đi rồi, không biết hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội này sẽ... sống ra sao!

Vì vậy mà hôm qua, khi Dế Lửa thông báo Tỉ Tỉ Muội Muội định sẽ vào chơi thành phố, Quý ròm ân cần dặn dò thủ lĩnh Xóm Dưới:

- Nhưng cho đến chừng tụi nó chưa đi, mày nhớ lên chơi thường xuyên với tụi nó nhé!
- Ừ, tao sẽ lên chơi thường xuyên.

- Mày nhớ ngày nào cũng vào nhà tụi nó xin nước uống nhé!

- Ủ, ngày nào tao cũng vào xin nước uống.

Quý ròm cẩn thận:

- Dù không khát.

Dế Lửa gật đầu:

- Ủ, không khát cũng cứ vào xin nước.

Tiểu Long thêm:

- Rồi xin chè đậu ván xanh về nữa.

- Ủ, tao sẽ xin cả nước lẫn chè.

Quý ròm nhớ tới một chuyện quan trọng. Nó nghiêng răng ken két:

- Hễ thấy thằng nào mon men lại gần hai chị em nó, nhất là lại gần Muội Muội, định kết bạn, mày phải...

Quý ròm định nói “mày phải nện cho cái thằng đó một trận” nhưng đến phút chót nó tốp lại kịp. Nó chợt nhận ra nói như vậy chẳng khác nào thú nhận mình thích trở thành “bạn đặc biệt” của Muội Muội biết bao.

- Tao phải sao? - Thấy Quý ròm ngưng ngang, Dế Lửa sốt ruột hỏi.

- Phải sao hả? - Quý ròm nuốt nước bọt, đầu xoay như chong chóng - Ý tao muốn nói là trong trường hợp như vậy, mày phải... dò xét xem thằng đó có phải là đứa đảng hoàng không!

Dế Lửa gãi gáy:

- Đứa đảng hoàng là đứa như thế nào?

Trong một thoáng, Quý ròm cũng không biết phải mô tả “đứa đảng hoàng” là cái đứa như thế nào, bèn gắt:

- Đứa đảng hoàng mà cũng không biết! Đứa đảng hoàng tức là đứa giống như tao và Tiểu Long vậy nè!

“Định nghĩa” của Quý ròm khiến Dế Lửa ngẩn ra:

- Thế còn giống như tao thì có phải là đứa đảng hoàng không?

- Cũng đảng hoàng tuốt! - Quý ròm vỗ vai Dế Lửa, lật đặt trấn an - Hễ giống tụi mình đương nhiên là đảng hoàng rồi!

Bây giờ thì hai cái đứa đảng hoàng đó đang ngồi trước mặt hai cô học trò của mình với vẻ mặt buồn xo.

Tỉ Tỉ Muội Muội tất nhiên không đọc được tâm sự trong lòng hai người bạn mới.

Thấy mặt mày hai ông thầy bữa nay giống như đưa đám, Muội Muội chớp chớp đôi mắt nai:

- Bữa nay bạn Quý và bạn Tiểu Long làm gì thù người ra vậy?

Tỉ Tỉ cười khúc khích:

- Hai bạn vừa đánh rớt tiền phải không?

Tỉ Tỉ giễu. Nhưng lúc này Tiểu Long và Quý ròm không nhếch môi nổi.

Quý ròm dàu dàu:

- Tụi này sắp phải chia tay hai bạn rồi.

Tiểu Long rầu rĩ đưa tay quẹt mũi:

- Ngày mai tụi này phải về lại thành phố.

Thông báo của hai ông thầy khiến cô học trò Tỉ Tỉ thu ngay nụ cười. Mặt nó thoát ngẩn ngơ:

- Hai bạn về thành phố làm gì sớm vậy?

Muội Muội cũng tần ngần lên tiếng:

- Hai bạn ở chơi thêm vài hôm nữa không được sao?

Quý ròm cắn môi:

- Tụi này chỉ được đi chơi một tháng. Đã hết một tháng rồi, phải về ôn tập.

Nói đến ôn tập, Quý ròm sực nhớ món quà ôm nãy giờ trên tay, liền đặt xuống bàn. Nó chưa kịp mở miệng, Muội Muội đã ngạc nhiên nói:

- Bạn Quý về thành phố mua tập cũng được vậy, mua ở đây mang về làm gì cho nặng!

Cái con nhỏ này sao nó khờ khạo và vô tình quá cỡ! Quý ròm giận dỗi nhủ bụng. Nó đẩy chồng tập và mảy cây viết về phía Tỉ Tỉ Muội Muội, thở dài nói:

- Cái này tụi tôi mua tặng mấy bạn đó.

Mắt Tỉ Tỉ sáng lên:

- Tặng tụi này?

Tiểu Long gật đầu đáp thay bạn:

- Ủ. Để mấy bạn làm toán, làm văn trong mấy ngày tới.

Rồi nó ngập ngừng nói thêm:

- Nếu thích thì mấy bạn xé làm điều cũng được.

- Tụi này không xé làm điều đâu! - Tỉ Tỉ vừa đáp vừa thò tay kéo chồng tập lại gần, giọng cảm động - Quà kỷ niệm ai lại đem xé bao giờ!

Muội Muội cầm lên cây viết “kỷ niệm” nói:

- Ít hôm nữa tụi này sẽ viết thư cho hai bạn. Nhất định tôi sẽ viết bằng cây viết này.

Từng lời nói của Muội Muội như những giọt nước mát ngấm vào hồn Quý ròm. Nó ưỡn ngực hít một hơi dài và vung tay hào phóng:

- Muội Muội cứ viết tha hồ, khi nào hết mực tôi sẽ gửi cho Muội Muội thêm... vài trăm cây nữa!

Quý ròm không biết mình đang bắt đầu ba hoa xích thố. Đến khi nghe Tỉ Tỉ cười:

- Một cây không biết viết có hết nổi không, bạn gửi làm gì tới mấy trăm cây lận?

Nó mới giật mình, gãi đầu lổn lổn:

- Đó là nói ví dụ vậy mà!

Thấy thẳng ròm mặt đỏ tới mang tai, Tiểu Long tìm cách giải vây. Nó nhìn hai cô gái, chép miệng hỏi:

- Nghe nói Tỉ Tỉ Muội Muội tính vào thành phố chơi phải không?

- Sao bạn biết?

- Dế Lửa bảo thế.

Tỉ Tỉ gật đầu:

- Ủ, tụi này định như vậy.

- Chừng nào hai bạn mới đi?

- Cái đó thì chưa biết!

- Mấy bạn cố gắng vào chơi thành phố một chuyến đi! - Quý ròm thỉnh linh vọt miệng - Thành phố đẹp lắm, tôi và Tiểu Long sẽ dẫn hai bạn đi bất cứ nơi nào hai bạn thích!

Tỉ Tỉ quả quyết:

- Nhất định là tụi này sẽ đi!

- Nhớ đấy nhé!

- Nhớ! - Tỉ Tỉ nhoẻn miệng cười - Tôi còn nhớ lúc đó sẽ bắt bạn ***** món khoai lang chiên bơ bỏ trong bịch gì đó nữa!

Tối phiên Quý ròm quả quyết:

- Nhất định là tụi này sẽ đãi hai bạn món khoai lang chiên bơ!

Bà ngoại của Tỉ Tỉ và Muội Muội xuất hiện với mâm chè đậu ván trên tay cắt đứt những lời khẳng định hùng hồn của bọn trẻ.

Khi bà đi xuống nhà sau, Tiểu long quay sang Tỉ Tỉ khẽ giọng nói:

- Sao ít thấy ngoại của bạn ở nhà quá vậy?

- Tại bạn không nhìn thấy đó thôi. Ngày nào ngoại cũng ở nhà, nhưng ngoại ở nhà sau.

- Chết rồi! - Quý ròm hoảng hốt - Vậy hôm trước tôi dùng dùng nổi giận bỏ về, ngoại của bạn nhìn thấy hết hả?

Tỉ Tỉ nghiêm mặt:

- Dĩ nhiên là thấy hết!

Quý ròm ôm đầu:

- Chết tôi rồi!

Muội Muội mỉm cười:

- Bạn Quý đừng lo! Hôm đó ngoại la hai chị em tôi quá trời. Ngoại bảo đùa giỡn với bạn bè như thế là không nên.

- Vậy hả? - Quý ròm tươi nét mặt và lập tức giả giọng nịnh nọt - Ngoại của mấy bạn tử tế ghê há!

Tỉ Tỉ nghinh mặt:

- Thế còn học trò đùa giỡn với thầy giáo cho vui thì không tử tế hả?

- Ồ, ờ... tôi đâu có nói vậy! - Quý ròm ấp úng đáp, rồi sức nhớ ra mục đích ghé thăm hôm nay, giọng nó bỗng xìu xuống - Nhưng dù tôi có nói vậy hay không cũng không còn quan trọng nữa! Đẳng nào ngày mai tôi và Tiểu Long cũng rời khỏi đây rồi!

Quý ròm vừa nói vừa chớp chớp mắt. Bộ tịch gà rù của Quý ròm khiến không khí đang vui vẻ bỗng chùng hẫng xuống. Ba đứa kia lập tức chớp mắt theo. Tiểu Long chớp mắt nhìn xuống chén chè. Muội Muội chớp mắt nhìn ra bờ rào huyện anh trướcngõ.

Tỉ Tỉ cũng chớp chớp mắt. Nhưng là đứa bản lĩnh, nó chẳng buồn nhìn quanh quất. Nó nhìn thẳng vào mặt mọi người, tặc lưỡi:

- Thôi, đừng buồn nữa! Mất mấy bạn đồ như... mất cá chày rồi kìa!

Nghe Tỉ Tỉ nhắc chuyện của cá, Quý ròm muốn cười lắm nhưng không cười nổi. Nó đứng bật dậy, miệng méo xệch:

- Thôi, tụi này về đây! Tỉ Tỉ và Muội Muội ở lại mạnh giỏi và cố gắng thi cho đậu nghe!

Nói xong, Quý ròm vọt ra cửa, nhưng sức nhớ chưa chào bà ngoại của Tỉ Tỉ Muội Muội, nó liền ngoắt Tiểu Long quanh ra phía nhà sau.

Rời từ nhà sau, hai đứa hấp tấp tuôn thẳng ra cổng. Lúc đi ngang qua Tỉ Tỉ Muội Muội, Quý ròm chỉ nói "Về nhé!" rồi cầm cúi đi luôn, không ngoảnh đầu lại. Tuy vậy, nó vẫn cảm thấy đôi mắt đen láy của Muội Muội đang đuổi theo sau lưng. Nó cảm thấy lòng nó sao mà bồi hồi khôn tả.

Ngày hôm sau, mãi đến khi đã ngồi trên xe đồ rồi. Quý ròm vẫn chưa hết băng khuâng.

Nó giật áo Tiểu Long:

- Mày nghĩ mai một Tỉ Tỉ Muội Muội có sẽ vào thành phố thăm bọn mình không?
- Tao chả biết.

Tiểu Long chả lời chán bỏ xừ, Quý ròm hừ mũi một cái rồi ngán ngẩm làm thinh. Nhưng Quý ròm không làm thinh lâu được. Một lát sau nó lại lấy đầu gối huých vào chân bạn:

- Nếu không đi thăm được, thế nào tụi nó cũng sẽ viết thư cho tụi mình chứ hả?

Tiểu Long lại lắc đầu:

- Tao chả biết!

Hỏi câu gì thằng mập cũng bảo không biết, Quý ròm đâm cẩu:

- Không biết cái đầu mày! Hôm qua Muội Muội chả bảo thế là gì!

Tiểu long tắc lưỡi:

- Tao cũng chả biết! - Rồi sợ thằng ròm nổi điên vì cái sự “không biết” của mình, Tiểu Long bối rối đưa tay quẹt mũi - Từ trước đến nay tao có nhận được thư của bạn gái bao giờ đâu mà biết!

Mặt Quý ròm long lanh:

- Thế thì lần này mày sẽ biết! Tao đã tặng cho Muội Muội cây viết, nó sẽ dùng cây viết đó để viết thư cho tụi mình.

Tiểu Long thở dài:

- Mày tặng viết để nó làm bài chứ đâu phải để nó viết thư.
- Thì vậy! - Quý ròm tiếp tục mơ màng - Nhưng chuyện viết thư là tụi nó nói ra, tao có xúi đâu!

Thấy Quý ròm khoái làm chú bé mơ mộng, Tiểu Long không buồn tranh cãi, chỉ chép miệng làm thinh. Không hiểu sao trong thâm tâm nó không tin Tỉ Tỉ Muội Muội sẽ vào thành phố hoặc sẽ viết thư cho tụi nó. Tỉ Tỉ Muội Muội còn phải lo ôn thi, thi xong còn phải làm biết bao công việc để đỡ dần cho ngoại, lấy đâu ra thì giờ mà đi chơi hoặc thư với tụi.

Cũng như Quý ròm, Tiểu Long rất mến hai chị em Tỉ Tỉ Muội Muội. Khi chia tya, nó cũng cảm thấy lưu luyến thế nào. Nhưng khác với Quý ròm, Tiểu Long không mơ mộng bằng. Từ xưa đến nay, nó chỉ mơ mỗi chuyện lớn lên sẽ trở thành diễn viên võ thuật. Chỉ vậy thôi. Có cho vàng nó cũng không mơ nổi cảnh chỉ em Tỉ Tỉ Muội Muội khóc rầm ra rầm rức vì nhớ tụi nó. Như Quý ròm từng mơ.

Nhưng lần này thực tế chứng minh là Tiểu Long đã sai. Và Quý ròm đã đúng.

Một tuần sau khi về lại thành phố, Tiểu Long nhận được một món quà gửi đến bằng đường bưu điện. Món quà đề tên nó ngoài bì, phía dưới chưa thêm hàng chữ “đồng kính gửi ngài pháp sư Quý ròm”. Tên người gửi lạ hoắc: Nguyễn Thị Thùy Dung.

Tiểu Long hấp tấp mang gói quà chạy đi tìm Quý ròm.

Quý ròm tò mò nhìn gói giấy, ngoẹo đầu ngấm nghiía một hồi rồi gật gù:

- Gói quà này có lẽ là của ông Sáu Cảnh gửi cho tao!

Tiểu Long nhín mày:

- Thế sao ông không gửi đến nhà mày mà gửi đến nhà tao?
- Quá dễ hiểu! - Quý ròm nhún vai - Ông hỏi địa chỉ qua thím Năm Sang. Nhưng thím Năm Sang chỉ biết địa chỉ của mày.

Lời giải thích của Quý ròm chỉ lý đến mức Tiểu Long hết ham thắc mắc. À không, vẫn còn một thắc mắc nho nhỏ:

- Thế Nguyễn Thị Thùy Dung là ai?

- Chắc là tên vợ hoặc tên con gái ông!

Nói xong, Quý ròm đưa tay lần tháo lớp giấy gói:

- Muốn chắc ăn, mở ra xem là biết ngay!

Trước cặp mắt mở to của Tiểu Long và Quý ròm, một cuốn sách dày cộm hiện ra sau lớp giấy. Cuốn sách có tên “thế giới kỳ diệu của loài cá”.

- Sao lại có cá ở đây kìa?

Trong khi Tiểu Long ngỡ ngàng buột miệng thì cặp lông mày Quý ròm nhăn nhít. Nó lạng lẽ giở vào bên trong.

Ở trang đầu tiên, một dòng đề tặng và hai chữ ký đập ngay vào mắt. Dưới hai chữ ký là hai tên người ghi nắn nót: Nguyễn Thị Thùy Dung và Nguyễn Thị Thùy Dương.

- A! - Tiểu Long reo lên như nhà bác học Archimedes bất ngờ khám phá ra sức đẩy của nước - Tên vợ và tên con gái ông Sáu Cảnh đây mà!

- Đoán thế mà cũng đòi đoán! - Quý ròm “xì” một tiếng - Mà đọc lời đề tặng trước đi rồi hãy đoán!

Tiểu Long dán mắt vào dòng chữ, nhắm đọc: “Mén tặng bạn Quý ròm và bạn Tiểu Long để nhớ những ngày hè “ngọt ngào” và “vui vẻ”.

Như không tin vào mắt mình, Tiểu Long đọc đi đọc lại lời đề tặng cả chục lần. Sau đó nó ngược nhìn Quý ròm, mặt ngẩn ra:

- Chẳng lẽ đây là...

- Còn “có lẽ” với “chẳng lẽ” gì nữa! - Quý ròm mặt tươi như hoa - Đây chính là quà của Tỉ Tỉ Muội Muội, hiểu chưa hả ngốc?

Tiểu Long gục gặc đầu:

- Hèn gì lúc mới nhìn thấy cuốn sách về cá, tao đã hơi nghi nghi...

- Lại dóc đi!

Phớt lờ lời châm chọc của thằng ròm, Tiểu Long chỉ tay vào lời đề tặng:

- Nhưng tại sao hai chữ “ngọt ngào” và “vui vẻ” Tỉ Tỉ Muội Muội lại bỏ trong ngoặc kép hở mày?

- Tỉ Tỉ và Muội Muội trêu tao và mày đấy! “Ngọt ngào” ám chỉ món chè đậu ván, còn “vui vẻ” ý muốn nhắc tới chuyện học trò giỡn mặt thầy giáo ấy mà!

Tiểu Long sờ tay lên trang sách, cảm động:

- Hai con nhỏ này trọng lời hứa ghê! Chia tay mới có một tuần đã gửi quà tới nơi rồi. Đó là chưa kể món quà này đi trên đường cũng đã mất tới ba, bốn ngày!

Quý ròm cầm lên tờ giấy gói, sẫm soi một lát rồi ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa, gói quà này không phải gửi từ quê mày!

- Sao mày biết? - Tiểu Long tròn mắt - Bên ngoài đâu có ghi địa chỉ người gửi!

- Nhưng dấu bưu cục gửi là bưu cục ở thành phố! - Quý ròm nói, rồi như chợt nhớ ra, nó hươ tay mừng rỡ - Như vậy là Tỉ Tỉ Muội Muội đang ở thành phố. Tụi nó đã vào đây rồi!

Quý ròm mừng quá hóa ngốc. “Ngốc tử” Tiểu Long chỉnh ngay:

- Tụi nó không thể đi chơi trong khoảng thời gian này được. Chả ai lại đi chơi khi sắp tới ngày thi cả!

- Ồ há! - Quý ròm bông xiu như bún - Như vậy chắc ở chợ Ngã Ba có người đi thành phố, tụi nó nhờ bỏ qua giùm!

- Chắc vậy! - Tiểu Long gật đầu, rồi nó chẹp miệng buồn bã - Chẳng biết bao giờ mình mới gặp lại tụi nó!

Lần này thì cả Tiểu Long lẫn Quý ròm đều sai. Ngày hôm sau, Tiểu Long nhận được một lá thư khác. Lá thư này đúng là gửi từ ngoài quê. Lá thư của thủ lĩnh Xóm Dưới Đế Lửa.

Thư Đế Lửa viết:

“Tao xin lỗi tụi mày vì đã đùa dai với tụi mày hơi lâu. Tỉ Tỉ Muội Muội thực ra là chị em cô cậu với tao. Tỉ Tỉ tên là Thùy Dung, Muội Muội tên Thùy Dương. Từ bé ở nhà vẫn gọi hai chị em bằng tên thật. Còn Tỉ Tỉ và Muội Muội là hai cái tên do chị Thùy Dung tao bịa ra để trêu tụi mày thôi. Dương tao là kỹ sư nông nghiệp, từ ngày lấy vợ về sống và làm việc ở quê cô tao, nhưng từ bé hai chị Thùy Dung và Thùy Dương vẫn sống bên nhà nội ở thành phố Hồ Chí Minh. Cả hai hiện đang học lớp 8 trường Nguyễn Du, hết hè này lên lớp 9, bằng tuổi với tụi mày đây. Hè này hai chị em về quê ngoại chơi và trông nhà cho cô dương tao đi thăm bên nội...”

Tiểu Long và Quý ròm đọc đến đâu, mồ hôi toát ra đến đó. Nhớ đến những buổi dạy kèm cho hai con nhỏ học sinh lớp 8 này thì lên lớp 6, mặt đứa nào đứa nấy méo xeo.

“À, còn về hai chiếc khăn thêu thì đúng là chị Thùy Dương thêu cho tao và chị Cam. Chữ CS là Cam Sành, còn DM là Đế Mèn. Xưa nay, hai chị tao vẫn gọi tao là Đế Mèn chứ không gọi Đế Lửa như tụi mày vẫn gọi. Chị Thùy Dương bảo Đế Mèn là loài đế... dễ thương nhất, cũng giống như cam sành là loại cam ngọt nhất vậy mà...”

Có lẽ sợ Tiểu Long và Quý ròm chửi rửa khiến nó bị hắt hơi ba ngày ba đêm chưa hết, cuối thư Đế Lửa cẩn thận phân bua:

“Thực ra tao không có ý gạt tụi mày, nhưng chị Thùy Dung dặn tao làm thế. Phận làm em đâu có dám cãi lời chị, tụi mày thông cảm cho tao nghe. Hy vọng những ngày sắp tới, tụi mày sẽ gặp lại hai chị tao để dẫn đi khắp thành phố chơi cho biết như tụi mày đã hứa bữa trước...”

Quý ròm buông lá thư xuống bàn, nghiêng răng trèo trèo:

- Thật tức chết cho thằng Đế Lửa này! Đã vậy, nó còn chọc quê tụi mình nữa chứ!

Tiểu Long cười khổ:

- Cũng tại mày mà ra cả! Bữa trước đi ngang tự dưng vật gãy cành huỳnh anh làm chi cho sinh chuyện!

- Nhưng không sao! - Quý ròm hằm hằm nhét lá thư vô túi - Hôm nào tụi mình sẽ đi tìm Tỉ Tỉ Muội Muội...

- Thùy Dung và Thùy Dương chứ? - Tiểu Long nhắc.

- Ủ! - Quý ròm nhăn nhó - Tụi mình sẽ đi tìm Thùy Dung và Thùy Dương để hỏi tội!

- Biết tụi nó ở đâu mà tìm?

- Sao lại không biết? - Quý ròm thu nắm đấm - Bộ mày quên tụi nó học lớp 9 trường Nguyễn Du rồi sao?

Bộ tịch đằng đằng sát khí của thằng ròm khiến Tiểu Long lo lắng:

- Nhưng khi gặp tụi nó, mày định sẽ “hỏi tội” như thế nào?

Câu hỏi của Tiểu Long làm Quý ròm cứng họng. Cho đến lúc này nó vẫn chưa biết nó định sẽ “hỏi tội” hai con nhỏ tinh quái đó như thế nào. Và thực ra nó cũng không rõ nó nôn nao muốn gặp lại Tỉ Tỉ Muội Muội, à quên, gặp lại Thùy Dung và Thùy Dương là để “hỏi tội” hay vì một lý do nào khác. Nó không biết, vì vậy nó gạt phắt:

- Muốn biết thì đợi đến lúc đó sẽ biết! Hỏi, hỏi hoài!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-29-hoa-ti-muoi>